

पान १ वर्णन...

पालास व समाजाचा भाता कायम..

आणां त्याच्या आधारे तेला ब्लकमल करात जानवारा २०२१ ते सप्टेंबर २०२१ या आठ महिन्यात तिचे लैंगिक शोषण केले. विशेष म्हणजे त्या नराधम सोबत आणखी २९ जणांनी वारंवार तिच्यावर बलात्कार केला. अखेर या भयंकर अत्याचाराला कंटाळून तिने पोलिसांकडे धाव घेतली. त्यामुळे पोलिसांनी या घटनेचे गांभीर्य ओळखून २८ जणांना अटक केली आहे. देशात प्रथमच एवढी भयानक घटना घडली आहे अशा आरोपीनांना जिवंत ठेवणे म्हणजे आणखी काही मुलींचा जीव धोक्यात घालण्यासारखे आहे.

महाबलश्वर : थड हवच ठिकाण म्हणून आळखल्या जाणाऱ्या महाबलेश्वर येथे अशाच एका अल्पवयीन मुलीवर १३ जणांनी सामुहिक बलात्कार केला. त्यातून ती गर्भवती राहिली आणि प्रसूत होऊन तिच्या अब्रूचे घिंडवडे निघाले. त्यामुळे तिचे मुल विकले जात असताना हे भयंकर प्रकरण उघडकीस आले आणि त्यातील काही आरोपीना अटक झाली आता हे नराधमनिर्दोष सुटून जिवंत राहिले तर पुन्हा कुठल्या तरी मुलीच्या अब्रूवर दरोडा घालणार नाहीत का?

उल्हासनार : एक गरावु दुदेपा नायावता जापल्या सहा पवा व्या
 मुलीला भावाकडे ठेऊन भाजी विकायला जायची. पण तिच्या भावानेच
 नात्याला कलंक लावीत आपल्या सहा वर्षाच्या भाचीवर बलात्कार
 केला. मग हा मामा जो सख्ख्या भाचीवर बलात्कार करतो तो उद्या सुटून
 आल्यावर दुसऱ्या मुलीना सोडेल का ?

परभणी : सोनपेठे तालुक्यातील डिघोळ तांडा येथे एका अल्पवयीन

तरुणीवर सामुहिक अत्याचार झाल्याने तिने विष पिऊन आत्महत्या

केल्याची दुर्देवी घटना घडली आहे. पोलिसांनी या प्रकरात सुरुवातीलाच दोन आरोपी ताब्यात घेतले असून तिसरा आरोपीही हातील लागला. डिझोल तांडा येथे राहणाऱ्या अल्पवयीन मुलीस डिझोल येथील तिघांनी दि. १२ सप्टेंबर रोजी दुपारी एक ते पाच वाजेच्या सुमारास फोन करून पडक्या शाळेत बोलावून घेऊन आळीपाळीने बलात्कार केला. यामुळे पिडीत मुलीने दिनांक १४ सप्टेंबर रोजी दुपारच्या सुमारास विषारी द्रव्य प्राशन केले. त्यामुळे तिला अधिक उपचारासाठी बीड जिल्ह्यातील अंबाजोगाई येथे दाखल केले होते. तिची प्रकृती गंभीर झाल्याने पुढील उपचारासाठी लातूर येथे हलविण्यात आले, मात्र उपचारादरम्यान तिचा मृत्यू झाला. या प्रकरणी सोमवारी (दि. २०) पिडीतेच्या नातेवाईकांनी सोनपेठ पोलिसांत तक्रार दाखल केली. त्यावरून पोलिसांनी तीन आरोपीविरुद्ध कलम ३७६, ३५४ ड, ३४ तसेच बालकांचा लैंगिक अत्याचार प्रतिबंधक कायद्याखाली गुह्या दाखल केला आहे. पोलीस उपअधिक्षक श्रेणिक लोढा, पोलीस निरीक्षक प्रदिप काकडे यांच्या मार्गदर्शनाखाली सहाय्यक पोलीस निरीक्षक श्रीनिवास भिकाणे हे पुढील तपास करीत आहेत. या प्रकरणी दोन अल्पवयीन आरोपींना तातडीने ताब्यात घेतले असून तिसरा आरोपीही सापडला आहे.

बनवला आणि तिच्या कुन्बंबीयांकडे १० लाखांची खंडणी मागितली किती धाडस असेल आरोपींचे याला पोलीस आणि सरकार काय करणार?

काटुबक तणावामुळे त्याचा मता ..

आगां पळां थमले पावरमध्य काम करणाऱ्या एका इसमाच्या बाबतीत असेच झाले आणि त्याने आपली पत्ती व लहान मुलीची हत्या करून स्वतःही गळफास घेतला. या घटनेने सिरसाळा येथे खळबळ माजली असून पोलीस या घटनेच्या कारणांचा शोध घेत आहेत. जिल्ह्याच्या सोनपेठ तालुक्यातील डिघोळ तांडा येथे अल्पवयीन मुलीवर सामूहिक अत्याचार झाल्यानंतर पीडितेने विष प्राशन केले होते. तब्बल सहा दिवसांनंतर लातूर येथे सोमवारी सायंकाळी उपचारादरम्यान तिचामृत्यू झाला. दरम्यान, या प्रकरणात आरोपी आदर्श शिंदे (सोळा वर्ष सहामहीने) दुसरा आदर्श शिंदे (सोळा वर्ष सहा महीने) तिसरा आरोपी ज्ञानेश्वर शिंदे (अड्डावीस वर्षे) याला पोलिसांनी अटक केली आहे. सोनपेठ पोलीस ठाण्यात तीन आरोपीविरुद्ध बालतैंगीक अत्याचार प्रकरणी गुह्यात दाखल झालेला आहे. या प्रकरणात गुन्हा दाखल होताच सोनपेठ पोलिसांनी मुख्य आरोपीसह दोन अल्पवयीन आरोपीना अटक केली होती. या प्रकरणी पीडितेच्या कुटुंबियांनी आरोपीना फाशीची शिक्षण देण्याची मागणी केली आहे. सोनपेठ तालुक्यातील डिघोळ तांडा येथे एका अल्पवयीन तरुणीवर सामूहिक अत्याचार झाल्याने तिने विष पिऊन आत्महत्या केल्याची दुर्देवी घटना घडली आहे. पोलिसांनी या प्रकरणात सुरुवातीलाच दोन आरोपी ताब्यात घेतले असून तिसरा आरोपीही हातीने लागला. डिघोळ तांडा येथे राहणाऱ्या अल्पवयीन मुलीस डिघोळ येथील तिघांनी दि. १२ सप्टेंबर रोजी दुपारी एक ते पाच वाजेच्या सुमारास फोन करून पडक्या शाळेत बोलावून घेऊन आळीपाळीने बलात्कार केला. यामुळे पिडीत मुलीने दिनांक १४ सप्टेंबर रोजी दुपारच्या सुमारास विशारी द्रव्य प्राशन केले. त्यामुळे तिला अधिक उपचारासाठी बीड जिल्ह्यातील अंबाजोगाई येथे दाखल केले होते. तिची प्रकृती गंभीर झाल्याने पुढील उपचारासाठी लातूर येथे हलविण्यात आले, मात्र उपचारादरम्यान तिचा मृत्यू झाला. या प्रकरणी सोमवारी (दि. २०) पिडीतेच्या नातेवाईकांनी सोनपेठ पोलिसांत तक्राम दाखल केली. त्यावरून पोलिसांनी तीन आरोपीविरुद्ध कलम ३७६, ३५४ ड, ३४ तसेच बालकांचा लैंगिक अत्याचार प्रतिबंधक कायद्याखाली गुन्हा दाखल केला आहे. पोलीस उपअधिकारी श्रेणिक लोढा, पोलीस निरीक्षक प्रदिप काकडे यांच्या मार्गदर्शनाखाली सहाय्यक पोलीस निरीक्षक श्रीनिवास भिकाणे हे पुढील तपास करीत आहेत. या प्रकरणी दोन अल्पवयीन आरोपीना तातडीने ताब्यात घेतले असून तिसरा आरोपीही सापडला आहे.

दारुची नशा त्याच्या डोक्यात गेली..

उर्फ शिवड्या आणि अन्य दोन जणांसोबत उल्हासनगर पोलीसठा
ठाण्याच्या हृदीतील हनुमान टेकडी परिसरात दारु पिण्यासाठी गेला
होता. यावेळी सुरज शिंदे याने ज्ञानेश्वर याचा मोबाईल आणि हेडफोन
स्वतःकडे घेतला होता. दारु पिवून हे दोघे विठ्ठलवाडी पोलीसठा
ठाण्याच्या हृदीतील त्यांच्या राहत्या घराच्या परिसरात परत असताना
सोंग्याची वाडी परिसरात ज्ञानेश्वर याने सुरज याच्याकडे आपला
मोबाईल आणि हेडफोन परत मागितला. हेडफोन मागण्यावरून त्या
दोघांमध्ये वाद झाले आणि याच किरकोळ वादातून सुरजने ज्ञानेश्वरला
चाकूने भोसकून त्याची हत्या केली. यानंतर ज्ञानेश्वरचा मृतदेह तिथेच
टाकून सूरज पसार झाला. सकाळी याबाबतची माहिती विठ्ठलवाडी
पोलिसांना मिळाल्यानंतर त्यांनी ज्ञानेश्वरचा मृतदेह ताब्यात घेते
उल्हासनगरच्या मध्यवर्ती रुग्णालयात पाठवला आणि या प्रकरणाच्या
तपासाची चक्रे फिरवली. तपासादरम्यान ज्ञानेश्वर हा रात्री सुरजसोबत
असल्याची माहिती पोलिसांना मिळाली. त्यानुसार सुरजला ताब्यात

घडउन त्याचा चाकशा कला असता त्यान माबाइल आण हडफानच्या
वादातून आपणच ज्ञानेश्वर याची हत्या केल्याची पोलिसांना कबुल
दिली. त्यानुसार सूरज याच्याविरोधात विडुलवाडी पोलीस ठाण्या
हत्येचा गुन्हा दाखल करून त्याला अटक करण्यात आल्याची माहिती
उल्हासनगर परिमंडळ चारचे पोलीस उपायुक्त प्रशांत मोहिते यांना
दिली आहे. विडुलवाडी पोलीस ठाण्याचे वरिष्ठ पोलीस निरीक्षक
कन्हयाए थोरात, गुन्हे प्रकटीकरण हर्षल राजपूत, निलेश तायडे
रोहितदास बुधवंत, हरिशंद्र घाणे, पांडुरंग पथवे, समीर गायकवाड
गणेश राठोड, वैजीनाथ राख, कृपाल रोकडे, हनुमंत सानप, मंगेश वर्षा
यांनी कामगिरी केली आहे.

एकतर्फी प्रेमातून त्याने चैतन्याचा..

काहीच नसल्याने ती अनभिज्ञ होती. कोण तरी तरुण आपल्या मागे लागला आहे. आपल्याला प्रपोज करीत आहे एवढेच तिला माहित होते. त्याचा मात्र ओढा तिच्याकडे वाढत होता. ती कोण आहे. काय करते हे त्याला ही फारसे माहित नव्हते. तरी ही त तिच्यावर लाईन मारत तिला घोळवत होता. दोघांची नजरा नजर होती. दोघे ही एकमेकांकडे होते. त्याच्या मनात ती बसली असल्याने तिला बरोबर घेवूनडेर्टिंग करावे, मस्तपैकी मजा मारावी, एनजॉर्स करावा हे त्याला वाटत होते. अलिकडच्या प्रेमवरागत तो तिच्यावर शायनिंग मारत होता. ती मात्र त्याला गालातील गालात हसून दाद देवत होते. एवढेच काय ते त्या दोघातील नाते होते. ती त्याला ओळख ही नव्हती. त्याने मात्र तिचे नाव गाव ती काय करते ती कुठे जाते रुग्ण सगळ्याची माहिती मिळवली होती. एखादा हिरोसारखे तो तिच्यावर आपले इंग्रेशन पाडण्याचा प्रयत्न करीत होता. किशोर वयीन तारुण सुलभ भावना दोघात निर्माण झाली की कळत न कळत आकर्षण निर्माण होत असते आणि तेच त्या दोघांच्या बाबतीत निर्माण झाला होते. ती आपल्याला लाईन देते ती आता आपली प्रियेसीच आवश्यक अशी त्याने आपल्या मनाची समजुत करून घेतली होती. ती युवती ही चांगल्या सुस्कराती घरातील होती. तिची आई ही एका शाळेची शिक्षिका म्हणून होती. तर तिचे वडिल ही चांगल्या ठिकाणी नोकरीला होते. अलिकडेच तिच्या आईची चाफळ नजीकच्या चाहूरावडी जिल्ह्यापरिषदेच्या शाळेत बदली झाल्याने हे कुटुंब चाफळ येथे भाडयाचा राहयला आले होते. चैतन्या बाळू बंडलकर असे तिचे नाव असल्याने अनिकेत मोरे याने ही माहिती काढली होती. वयाच्या १८ वर्षातील चैतन्या ही त्याला चांगलीच भावली होती आवडली होती. ती त्याला एखादया स्वप्न सुंदरी सारखेच वाटत होती. त्याला ती मनापासून आवडत असल्याने तो तिच्यावर मनापासून प्रेम करीत होता. तो ही २० वर्षातील तरुण असल्याने त्याला तिचे आर्कषण वाटत होते. तिचे आई शिक्षिका असल्याने आणि नुकतीच तिची बदली झाल्याने तो चाफळ येथील स्वप्नगत कमानी जवळ राहयला आले होते. अनिकेत मोरे हा चैतन्यावर लाईन मारत असल्याने आणि तो तिच्यावर मनापासून प्रेम करीत असल्याने त्याने मागील काही दिवसापुर्वी डेंअर्सी करून चैतन्याच्या आईची भेट घेऊन आपले चैतन्यावर प्रेम असून माहित तिच्याशी लग्न करणार आहे असे सांगून थेट लग्नाचीच मागणी घातली होती. त्याने आपली खरी ओळख त्यांना सांगून आपण आपल्या शेतात काम करतो असे त्यांना सांगितले होते. एका शेतकऱ्याच्या मुलाने आपल्या मुलीला लग्नाची मागणी घालावी हे काही त्यांना पटले नव्हते. तो शेतातील कामे करतो असे म्हटल्याने त्याचा हिरमोर झाला होता. त्यामुळे त्याची ओखा ना पाळख, ना तो आपला पाहुण्याचा आणि ना त्याचे आपले संबंध हे ओळखून चैतन्याच्या आईने त्याचे म्हणणे ऐकून घेवून त्याला त्यावेळी वाटेला लावत होते. त्यांनी त्याला चैतन्याबाबत स्पष्ट असे काहीच सांगितले नाही. बघुया तिचे मत मी विचारत घेते मग तुम्हाला सांगते असे त्यांना अनिकेत मोरे याला सांगितले होते. त्यांनी वरल्या वर तसे सांगितल्याचा त्याचा नकार आहे हे अनिकेत याला समजले नाही. त्याच्या त्याला म्हणण्याचा अर्थ त्यान पॉझिटिव्हच समजला होता मनातून तो चैतन्याला आपली भावी पत्नी मानून तिच्याविषयी तो स्वप्न रंगवत होता. असेच दिवसामागून दिवस जात होते. तो मात्र चैतन्याचा पिच्छा सोडत नव्हता. तिने ही त्याला हो अथवा नाही असे काहीच सांगितले नव्हते. तसे सांगण्याचे कारण ही नव्हते. तो तसा तिला अपरिच्छ असाच होता. तो आपल्या मागे लागला आहे एवढेच तिला माहित होते. इकडे मात्र अनिकेत गोंधळात पडला होता. त्याला चैतन्याकडू किंवा तिच्या आई वडिलाकडून त्याला तसे काहीच उत्तर आले नव्हते. त्यामुळे तो जास्तच डिस्टर्ब झाला होता. आपण तिच्यावर मनापासून प्रेम करतो आणि ती मात्र आपल्याला नकार देते याच अर्थ त्याचे वेगळाच काढला होता. तिचे आपल्यावर प्रेम आहे, परंतु ती तिच्या आई वडिलांच्या दबावाखाली आहे. त्यामुळे ती आपल्याला हो किंवा नाही असे काहीच सांगत नाही. आपल्या प्रेमात तिच्या आई वडिलांचे खोडा आहे हे त्याने ओळखले होते. याच दरम्यान चैतन्याच्या आई ही तिच्या विचार घेतला होता. त्यावेळी तिने आपल्या आईला मात्र त्याला ओळखत ही नाही, आणि माझे कुणावर प्रेम ही नाही असे स्पष्टपणे सांगितले होते. त्यामुळे तिच्या आई वडिलांनी ही अनिकेत मोरे याचा विषय सोडून दिला होता. त्याच्यासाठी ही तसा तो अनोळखीच होता. आपल्या मुलीचेच त्याच्यावर प्रेम नसल्याने त्याला कशाला किंमत दयावी असे त्यानी ठरविले होते. त्यामुळे त्यांना त्याला होकार अथवा नकार देण्याचा प्रश्नच नव्हता. इकडे मात्र अनिकेत याने ती आता आपलीच होणार असे समजून तो सारख तिच्या मागे लागून तिला प्रपोज करीत होता. चैतन्याने ही त्याला एकदा दोनदा समजावून सांगितले होते. माझा पाठलाग करू नकोसून माझे तुझ्यावर प्रेम वैगरे काही नाही, तु माझा पाठलाग ही करू नकोसून आणि बोलू ही नकोस. असे तिने त्याला स्पष्ट सांगितल्याने थोडासो तो अपसेट झाला होता. त्याला काय करावे काय नको असे झाला होते. त्याच्या मनात तिच्याविषयी प्रेमाची सुम अशी भावना होर्ता काही ही करून तिला आपण मिळवायचेच या भावेने तो तडफड होता. ती आपली झाली नाही की तिला दुसऱ्या कोणाची होता दयायची नाही असा त्याने चैतन्या म्हणत झोपतून उठत होता. त्याच्या आई वडिलांनी ही त्याला या मुलीचा नाद सोडून दे आम्ही तुझे दुसरीकडे लग्न करून देतो असे सांगितले होते. तो मात्र त्याचे काहीच ऐकत नव्हता. त्याला चैतन्याशी लग्न करायचे असल्याने तो आदून होता. करायचे तर लग्न चैतन्याशी नाही तर तिला ही दुसऱ्या कोणाची होऊ दयायचे नाही असा त्याने चंबांधला होता. तो तिच्यावर प्रेम हे एकतर्फी असल्याचे मान्यच करत होता. तो तिचे ही आपल्यावर प्रेम आहे आणि ती तिच्या आई वडिलांच्या दबावाखाली आहे हे त्याचे मत झाले होते. एखादा तिला

भट्टून शेवटचा साकळ माकळी लावायच ह त्यान मनातून ठरावल ह तिने नाही महटले तर त्यावर त्याने दुसराच विचार केला होता. गेल्या तीन दिवसापासून तो ती राहत असलेल्या घरासमोरून घिरडव्या म होता. गुरुवार दि. २३ सप्टेंबर रोजी नेहमी प्रमाणे चैतन्याचे वरिकामावर गेले होते तर चैतन्याची आई ही आपल्या लहान मुलीला घेशाळेत गेल्या होत्याःयावेळी सकाळी दहा वाजणेच्या सुमारास अनिवार हा आपल्या मोटार सायकलीवरून चाफळ येथील स्वागत कमानी जवाला. चैतन्याच्या घरात कुणी नसल्याचे बघून तो थेट तिच्या घर गेला त्यावेळी चैतन्या ही घरात एकटीच होती. तो घरात आल्याचे ब ती घारखली होती. तिने त्याला घरातून बाहेर जाण्यास सांगितले. त्यावेळे त्याने तिला पकडून मी तुझ्याशी लग्य करणार आहे. माझे तुझ्यावर आहे असे सांगून तू फक्त होत म्हण. असे म्हणत तो तिला विनवर कीरत होता. ती मात्र रडत रडत त्याला बाहेर जाण्यास सांगत म तुझ्यावरच काय इतर कोणावर ही प्रेम नाही असे सांगितल्याने तिच्यावर चिडला. रागाच्या भरात त्याने तिचा गळा जोरात आवध धरत तु माझी नाहीस तर मी तुला दुसऱ्या कोणाचीच होऊ देणार न म्हणत त्याने खिशातील चाकू काढून तिच्या गळ्यावर चालविला. तिचा गळा त्याने इतक्या जोरात चिरला की कोबंडीचा गळा चिरावा तसेत्व चर्कन्कन गळा कापला. तसेती रक्ताच्या थारोव्यात घरात जमीन पडली. ती तडफडत होती. काही क्षणातच तिच्या गळ्यातून रक्त धार लागल्याने जागीच तिचा मृत्यु झाल्याचे लक्ष येताच तो तेथून निघून गेला. ते थेट मल्हार पेठ पोलीस स्टेशनला जातो हजर झाला. त्याच्या हातात रक्ताने माखलेला चाकू होता. हे ब पोलीस ही चक्रावले होते. त्यांनी त्याला ताब्यात घेवून त्याचेकडे चौकू केली असता त्याने घडलेली सगळी घटना पोलीसांनी सांगितली. इदी घरात शिरून अनिकेत मेरे याने चैतन्याचा गळा चिरून खून केल्य घटना चाफळ परिसरात समजल्याने घटनास्थळी एकच गर्दी झाली होता. या घटनेची माहिती समजताच मयत चैतन्याचे आई वडिल आणि बर्बादी ही घरी आले होते. घटनास्थळी कराडचे पोलीस उपअधिक्षक रणजीत पाटील, पो.निरी, बी.आर. पाटील, मल्हार पेठचे पोलीस निरी.अर्धिकारी पाटील संतोष पवार यांनी भेट देवून पाहणी केली. संशयीत आरंभ अनिकेत मेरे हा स्वतःहून पोलीसात हजर झाल्याने आणि त्याने खनन कबुली दिल्याने पोलीसांचा तपासाचा मार्ग सुकर झाला. पोलीसांचा घटनास्थळाची आणि मयताचा पंचनामा करून मृतदेह शवविच्छेदनास कराड येथील सरकारी रुग्णालयात पाठवून दिला. या घटनेची फिरामयत चैतन्या बालू बंडलकर हिच्या आईने दिल्याने मल्हापेठ पोलीस चैतन्या बाबू बंडलकर (वय १८) हिच्या खून प्रकरणी अनिकेत (वय २०) याच्या विरोधात भा.दं.वी. कलम ३०२ प्रमाणे गुन्हा नोंदवाला मा.कोर्टसमोर उभे केले असता. मा.कोटाने त्याला तीन दिवस पोलीस कोठडी सुनावली होती. पोलीस कोठडी दरम्यान पोलीस त्याच्याकडून गुन्हयात वापरलेली मोटार सायकल, आणि चाकू रक्केला. या घटन्या पुढील तपास मल्हार पेठ पोलीस करत आहेत. त्यालाभे प्रेमलाला त्याग ही त्याची कसेटी, क्षण पुरे प्रेमाचा वर्षाव परमाणाचा असे प्रेमाच्या बाबतीच महटले जाते. परंतु येथे अलिकडे त्यास मर्मणींया या गोष्टी उरल्याच नसल्याने प्रेमाची व्याख्यात बदलली गेली आहे. त्यातूनच एकतर्फी प्रेमातून खुनाच्या घटना ही घडत आहेत यावरून दिसून येते.

शरीरसुखासाठी मन सैराट ...

गडी मिळाल्याचे वाटले. त्या वेळेपासून त्या दोघांच्या विवाहबाबांसंबंधाला सुरुवात झाली. त्या दोघांचे विवाहबाब्य संबंध गेल्या तर वर्षापासून सुरु होते. नवरा बाहेर गावी गेला की रेखा त्याला आपल्या अंगावर घेऊन खेळवत होती. त्याच्या सारखे घरी येण्याने आजूबाजू त्या दोघांच्या त्या संबंधाची चर्चा होऊ लागली तशी ती चर्चा निलेशाळा कानावर देखील आली. याबाबतच त्याने जाब रेखाला विचारल्यावर आपल्या कानावर हात ठेवीत आपण त्यातील बाईं नाही आणि आत तसले कोणेही संबंध नाहीत असे तिने सांगितले. ती ही निलेशाळा दोघाच्या संबंधाची कल्पना आल्याने तो त्या दोघाच्यावर वॉच ठेवू होता. तसेते दोघे ही त्याला एकदा रंगेहात सापडले. त्यावेळी त्यारेखाला जबर मारहाण कीरत चंद्रशेखर याला ही जीवे मारण्याची धमकी दिली होती. परत जर माझ्या घराकडे आलास आणि माझ्या बायबरोबर संबंध ठेवलास तर तुला सोडत नाही असे तो त्याला म्हणात त्यावेळेपासून चंद्रशेखर हा तिला भेटू शकत नव्हता. दिवसामागून दिलात होते.रेखाला त्याची सारखी आठवण येत असल्याने ती त्यामोबाईलवर फोन करून भेटालयला बोलवत होती. इकडे रेखाला बदफैली वागण्याने निलेश जास्तच दारू पिंक लागला होता.दारू पिंक आला की या कारणातून तो रेखाबोरबर भांडण काढून मारहाण करू होता. रेखा ही तयारीची असल्याने ती त्याचा मार खावून त्याच मर्दानीवर बोट ठेवीत त्याला म्हणाली, तुझ्यात दम नाही दुसऱ्या कशशाला नावे ठेवतोस तिच्या या उत्तराने निलेश हा जास्तच तिच्या चिडला होता. तुला माझ्यापेक्षा तोच जास्तच पाहिजे काय म्हणत तिच मारहाण कीरत होता. इकडे रेखाला त्या कामासाठी प्रियकर चंद्रशेखर पाहिजे असल्याने ती त्याला बोलावत होती.पण त्या दोघात अनिलेशाचा अडथळा होता.म्हणून तिने प्रियकर चंद्रशेखर याला सांगिती, मी तुला पाहिजे असल्यास माझ्या नवन्याला संपव. अमाझ्याकडे ये. त्याने तिला आपल्या राणीची अशी काही झाली दाखविली होती की तो तिच्यासाठी काही ही करू शकत होता. म्हणून त्याने निलेश चौधरी याला मारण्यासाठी रेखाच्या मदतीने एक पक्केला. त्या प्लॅनमध्ये त्याने आपल्या जवलाच्या तिघा मित्रांना सामर्थ्य करून घेतले. ठरलेल्या प्लॅनप्रमाणे चंद्रशेखर याने निलेशला पार्टीसाठी दि.२८ ऑगस्टला फुलोरा येथील जंगलात बोलावून घेतले. त्यावेळी चंद्रशेखर याचे मित्र योगेश उघडे,अशिष पिटुरक,आणि गौरव दोरसे हे तिघे जण तेथे आधीच होते. निलेश हा तेथे आल्यावर त्यांनी त्यादारू पाजली. दारूचा त्याचेवर अमंल झाल्यावर चंद्रशेखर याने मुद्दावून रेखाचा विषय काढला. ती तुझी बायको असली ती ती माझी प्रियेची आहे. आणि तू आमच्या दोघांच्यातून बाजुला हो,असे म्हटले.आपल्याबायकोविषयी दोघा मित्रासमोर चंद्रशेखर अपशब्द बोलत आहे हे ब निलेश चवताळला होता. त्याने त्याला शिव्या दयायला मुरुदवून केल्यावर चंद्रशेखर आणि त्याच्या मित्रांनी निलेशला मारायला सुरुवात केली. या मारहाणीत ते निलेशला खाली पाडून बडवत होते. त्याचं चंद्रशेखर याने निलेशाचा गळा जोरात आवळून धरला.त्याचा आपल्या मारहाणीत मृत्यु झाल्याचे लक्ष येताच चंद्रशेखर आणि त्याच्या मित्राच्या पायाखालची वाळू सरकला आता त्यांनी त्याला मारून त्याच्या आत्महत्येचा बनाव करण्याचा पक्केला. यासाठी त्यांनी त्याचा मृतदेह फुलोरा जंगलातील तलावाजू

असलल्या एका झाडाला गळफास घतलल्या अवस्थेत लटकावला. त्यानंतर ते तेथून निघून गेले. दुसऱ्या दिवशी २९ अगस्त रोजी लोकांना झाडाला गळफास घेतलेल्या अवस्थेत निलेश याचा मृतदेह दिसून आल्यावर त्यांनी या घटनेची माहिती वणी पोलीसांना दिली. पोलीस ही माहिती मिळाल्यावर तातडीने घटनास्थळी दाखल झाले. पोलीस घटनेचा पंचनामा करीत असताना त्याने निलेशच्या गळयावर कशाने तरी आवळ्याचे खुणा दिसत होत्या. त्यामुळे पोलीसांना ही आत्महत्या आहे की घातपात याचा संशय येत होता. पोलीसांनी घटनेचा पंचनामा करून मृतदेह पोस्टमार्टमसाठी सरकारी रुणालयात पाठवून दिला. पोस्टमार्टम रिपोर्टमध्ये निलेश याचा गळा आवळ्याने मृत्यू असे लिहिले होते. त्यामुळे पोलीस या घटनेचा नव्याने तपास करीत असताना त्याना निलेशच्या खुनासंदर्भात काही माहिती मिळाली होती. पोलीसांनी रेखाकडे या घटनेची चौकशी करीत पण ती पोलीसांना ताकास तूर लागू देत नव्हती. त्यातच पोलीसांना गुप्त खबर्च्यांनी माहिती दिली की, मयत निलेश याची पत्ती रेखा हिचे चंद्रशेखर दुर्गे याच्याबरोबर विवाहबाह्य अनैतिक संबंध होते. तिच्या सांगण्यावरून तिचा प्रियकर चंद्रशेखर दुर्गे याने निलेशचा गळा आवळून त्याने खून केला असून या घटनेत त्याचे आणखीन तिन मित्र सामील आहेत. घटनेच्या दिवशीचे मयत निलेश आणि रेखा हिचे मोबाईल कॉल डिटेल्स पोलीसांनी काढले असता. रेखा हिच्या मोबाईलवर चंद्रशेखर दुर्गे याचा कॉल अनेकवेळा आला असल्याचे दिसून आले. पोलीसांनी या घटनेचा तांत्रीक दृष्ट्या तपास करून या घटनेतील संशयीत आरोपी चंद्रशेखर दुर्गे गौरव दोरखंडे, आशिष पिदुकर आणि योगेश उघडे याना ताब्यात घेऊन त्याचेकडे निलेश चौधरी याच्या नातेवाईकांच्या फिर्यादीवरून भा.दं.वी.कलम ३०२, २०९ प्रमाणे गुन्हा नोंदवून त्याना मा.कोर्टीसमोर हजर केले असता. मा.कोटनी त्याना पाच दिवसाची पोलीस कोठडी सुनावली होती. या घटनेचा तपास वणी पोलीस स्टेशनचे पोलीस निरीक्षक आनंद पिंगळे हे करीत आहेत. विवाहबाह्य संबंधात ती अडकली की कोणाचीच राहत नाही, त्या संबंधात अडथळा ठरणाऱ्या नव्याचा ती पध्दतशीरपणे काटा काढत असते हेच या घटनेवरून दिसून येते.

तीन लाखांसाठी सासरच्यांची ...

मदतीने पाहणी केली. अरबिंद ढाकणे यांचा मुलगा चेतन हा जळगाव पोलिस दलात नोकरीला होता. सरकारी नोकरी, पोलिस वर्दीचे म्लॅमर आणि घरदार बऱ्यून प्रविण पाटील यांच्यासह त्यांच्या नातेवाईकांना चेतन ढाकणे या तरुणाचे स्थळ योग्य वाटले. आपली मुलगी सुखात रहावी हा एकच सारासार विचार करून वधूप्रिता वरपक्षाच्या अपेक्षा पुरुष करत असतो. त्याला प्रविण पाटील हे देखील अपवाद नव्हते. आजकाल नात्यापेक्षा पैशाला अवास्तव महत्व आले आहे असे म्हटले जाते व त्यात तस्य असल्याचे देखील म्हटले जाते. चेतन व कोमल यांच्या लग्नाच्या बोलणी प्रसंगी विस लाख रुपये हुंड्याची मागणी वरपक्षाकडून करण्यात आली. एवढी मागणी प्रविण पाटील यांच्यासाठी अवास्तव होती. विस लाख रुपये हुंडा ऐकून प्रविण पाटील यांच्या मनावर मोठे दडपण आले. मात्र मुलीचे भवितव्य आणि स्थळ चांगले असल्याची भावना लक्षात घेत ऐपत नसताना त्यांनी विस लाख रुपये हुंडा देण्यास होकार दिला. लग्नाचे वेळी सात लाख आणि उर्वरित रक्कम नंतर देण्याचे कबुल करत त्यांनी लग्नाची बोलणी पुढे रेटू नेली. चेतन आणि कोमल यांचा विवाह १३ फेब्रुवारी २०१६ रोजी जळगाव येथील लाडवंजारी मंगल कार्यालयात मोठ्या धुमधडाक्यात झाला. लग्नानंतर चेतन व कोमल यांच्या संसारवेलीवर दोन गोंडस फुले उमलली. दिवसामागून दिवस पुढे जात होते. कोमल व चेतन यांचा संसार सुरु होता. मात्र हुंड्याचे उर्वरित तेरा लाख रुपये देण्याची चिंता प्रविण पाटील यांना सतावत होती. तिच्या सासरकडील मंडळी तिच्या माध्यमातून प्रविण पाटील यांच्याकडे त्या तेरा लाख रुपयांसाठी तगादा लावत होते. लॉकडाऊन व कोरोना कालावधीत रियल इस्टेटच्या व्यवसाय बराच झुकला. त्यामुळे साहजिकच बिल्डिंग मटेरियलच्या व्यवसायावर देखील त्याचा परिणाम झाला होता. त्यातच कोमलच्या सासरकडील मंडळीस तेरा लाख रुपयांची पुरता करून देणे बाकी होते. उधार उसनवारी करत त्यांनी जावई चेतन यास नविन घर घेण्याकामी काही महिन्यांपुर्वी दहा लाख रुपयांची पुरता करून दिली. तरीदेखील तिन लाख रुपये देणे बाकीच होते. कोमलचा पती चेतन, सासु, नणंद व नंदई यांच्याकडून त्या तिन लाख रुपयांची मागणी सुरु असल्याबाबत ती बडील प्रविण पाटील यांच्या कानावर घालत होती. आताच काही महिन्यांपुर्वी दहा लाख दिल्यानंतर राहिलेल्या तिन लाख रुपयांची पुरता करणे जड असल्याचे तिच्या लक्षात येत होते. मात्र कोमल हतबल होती. मनावर दगड ठेवून ती वडीलांच्या कानावर घालत होती. दोन मुले झाल्यानंतर आपल्या मुलीचा संसार सुरक्षी होईल अशी आशा प्रविण पाटील बाळगून होते. मात्र त्या तिन लाख रुपयांसाठी तिच्या मागे सुरु असलेला तगादा तिची मानसिकता खराब करत होती. ९ सप्टेंबर रोजी सकाळी नऊ वाजता कोमलचा तिचे वडील प्रविण पाटील यांना फोन आला. तिने त्यांना सांगितले की माझे पती बिल्डरला देण्यासाठी तिन लाख रुपयांची मागणी करत आहेत. तुम्ही त्यांना तिन लाख रुपये द्या नाहीतर ते मला पुन्हा त्रास देतील. तिचा रडवेला सुर ऐकून प्रविण पाटील गहिवरले. त्यांनी तिला घिर देत समजावले. तिची व तिच्या सासरच्या मंडळीची भेट घेण्याच्या निमीत्ताने गाईच्या दुधाच्या पाटोळ्या देण्यासाठी ते तिच्या घरी गेले. त्यावेळी कोमल तणावाखाली असल्याचे त्यांना जाणवले. त्यानंतर सायकाळी सहा वाजेच्या सुमारास त्यांना जावई चेतन याचा मोबाईलवर आलेला निरोप ऐकून एकदम धक्काच बसला. कोमलने फाशी घेतल्याचा तो निरोप होता. आम्ही तिला घेऊन दवाखान्यात जात आहोत असे देखील पलीकडून त्यांना सांगण्यात आले. आपल्या मुलीने फाशी घेतल्याचे समजताच प्रविण पाटील यांना भर पावसाळ्यात जणू काही दरदरू घाम फुटला. त्यांनी जोरात हंबरडा फोडत घरात सर्वांना हा निरोप कथन केला. काही नातेवाईकांच्या सोबतीने त्यांनी सरकारी दवाखाना गाठला. त्यावेळी कोमल त्यांना मयत अवस्थेत दिसून आली. तिच्या गळ्यावर फाशीचे काळसर वळ दिसून आले. हे कसे काय झाले असा प्रश्न त्यांनी जावई चेतन यास विचारला. त्यावर प्रविण पाटील यांना व्यवस्थीत माहिती मिळाली नाही. याप्रकरणी प्रविण पाटील यांनी १० सप्टेंबर रोजी एमआयडीसी पोलिस स्टेशन गाठ रितसर फिर्याद दाखल केली. हुंड्यातील तिन लाख रुपयांसाठी सासरच्या लोकांनी कोमलचा वेळोवेळी शारीरीक व मानसिक छळ करून गळफासाने मृत्यू घडवून आणल्याचा आरोप त्यांनी फिर्यादीत नमुद केला. याप्रकरणी पुढील तपास सुरु आहे.

तीन लाखांसाठी सासरच्यांची .

मदतीने पाहणी केली. अरबिंद ढाकणे यांचा मुलगा चेतन हा जळगाव पोलिस दलात नोकरीला होता. सरकारी नोकरी, पोलिस वर्दीचे ग्लॅमर आणि घरदार बघून प्रविण पाटील यांच्यासह त्यांच्या नातेवाईकंना चेतन ढाकणे या तरुणाचे स्थळ योग्य वाटले. आपली मुलगी मुखात रहावी हा एकच सारासार विचार करून वधूपिता वरपक्षाच्या अपेक्षा पुर्ण करत असतो. त्याला प्रविण पाटील हे देखील अपवाद नव्हते. आजकाल नात्यापेक्षा पैशाला अवास्तव महत्व आले आहे असे म्हटले जाते व त्यात तत्थ्य असल्याचे देखील म्हटले जाते. चेतन व कोमल यांच्या लग्नाच्या बोलणी प्रसंगी विस लाख रुपये हुंडाची मागणी वरपक्षाकडून करण्यात आली. एवढी मागणी प्रविण पाटील यांच्यासाठी अवास्तव होती. विस लाख रुपये हुंडा ऐकून प्रविण पाटील यांच्या मनावर मोठे

शरीरसुखासाठी मन सैराट ..

गडी मिळाल्याचे वाटले. त्या वेळेपासून त्या दोघांच्या विवाहबाह्य संबंधाला सुरुवात झाली. त्या दोघांचे विवाहबाह्य संबंध गेल्या तीन वर्षपासून सुरु होते. नवरा बाहेर गावी गेला की रेखा त्याला आपल्या अंगावर घेऊन खेळवत होती. त्याच्या सारखे घरी येण्याने आजबाजूला त्या दोघांच्या त्या संबंधाची चर्चा होऊ लागली तशी ती चर्चा निलेशच्या कानावर देखील आली. याबाबतच त्याने जाब रेखाला विचारल्यावर तिने आपल्या कानावर हात ठेवीत आपण त्यातील बाई नाही आणि आपले तसले कोणतेही संबंध नाहीत असे तिने सांगितले. तरी ही निलेशला त्या दोघांच्या संबंधाची कल्पना आल्याने तो त्या दोघांच्यावर वॉच ठेवून होता. तसे ते दोघे ही त्याला एकदा रंगहात सापडले. त्यावेळी त्याने रेखाला जबर मारहाण करीत चंद्रशेखर याला ही जीवे मारण्याची धमकी दिली होती. परत जर माझ्या घराकडे आलास आणि माझ्या बायको बरोबर संबंध ठेवलास तर तुला सोडत नाही असे तो त्याला म्हणाला. त्यावेळेपासून चंद्रशेखर हा तिला भेटू शकत नव्हता. दिवसामागून दिवस जात होते. रेखाला त्याची सारखी आठवण येत असल्याने ती त्याला मोबाईलवर फोन करून भेटालयला बोलवत होती. इकडे रेखाच्या बदफैली वागण्याने निलेश जास्तच दारू पिझु लागला होता. दारू पिझुन आला की या कारणातून तो रेखाबरोबर भांडण काढून मारहाण करीत होता. रेखा ही तयारीची असल्याने ती त्याचा मार खावून त्याच्या मर्दानगीवर बोट ठेवीत त्याला म्हणाली, तुझ्यात दम नाही दुसऱ्याला कशाला नावे ठेवतोस तिच्या या उत्तराने निलेश हा जास्तच तिच्यावर चिडला होता. तुला माझ्यापेक्षा तोच जास्तच पाहिजे काय म्हणत तिला मारहाण करीत होता. इकडे रेखाला त्या कामासाठी प्रियकर चंद्रशेखर पाहिजे असल्याने ती त्याला बोलावत होती. पण त्या दोघात आता निलेशचा अडथळा होता. म्हणून तिने प्रियकर चंद्रशेखर याला सांगितले की, मी तुला पाहिजे असल्यास माझ्या नवऱ्याला संपव. आणि माझ्याकडे ये. त्याने तिला आपल्या राणीची अशी काही झलक दाखविली होती की तो तिच्यासाठी काही ही करू शकत होता. म्हणून त्याने निलेश चौधरी याला मारण्यासाठी रेखाच्या मदतीने एक प्लॅन केला. त्या प्लॅनमध्ये त्याने आपल्या जवलच्या तिघा मित्रांना सामील करून घेतले. ठरलेल्या प्लॅनप्रमाणे चंद्रशेखर याने निलेशला पार्टीसाठी दि. २८ ऑगस्टला फुलोरा येथील जंगलात बोलाबून घेतले. त्यावेळी तेथे चंद्रशेखर याचे मित्र योगेश उघडे, अशिष पितुरक, आणि गौरव दोरखंडे हे तिघे जण तेथे आधीच होते. निलेश हा तेथे आल्यावर त्यांनी त्याला दारू पाजली. दारूचा त्याचेवर अमंल झाल्यावर चंद्रशेखर याने मुद्दामच रेखाचा विषय काढला. ती तुझी बायको असली तरी ती माझी प्रियेसी आहे. आणि तू आमच्या दोघांच्यातून बाजुला हो, असे म्हटले. आपल्या बायकोविषयी दोघा मित्रासमोर चंद्रशेखर अपशब्द बोलत आहे हे बघून निलेश चवताळला होता. त्याने त्याला शिव्या दयायला सुरुवात केल्यावर चंद्रशेखर आणि त्याच्या मित्रांनी निलेशला मारायला सुरुवात केली. या मारहाणीत ते निलेशला खाली पाइन बडवत होते. त्यातच चंद्रशेखर याने निलेशचा गळा जोरात आवळून धरला. त्याच्या तावडीतून निलेश हा सुट्ट्याचा प्रयत्न करीत असताना योगेश उघडे आणि गौरव दोरखंडे यांनी त्याला दाबून धरले. चंद्रशेखर याने त्याचा गळा जोरात आवळून धरल्यावर निलेश याची तडफूट मंदावली होती. काही वेळातच तो गतप्राण झाला. त्याचा आपल्या मारहाणीत मृत्यु झाल्याचे लक्षात येताच चंद्रशेखर आणि त्याच्या मित्राच्या पायाखालची वाळू सरकली. आता त्यांनी त्याला मारून त्याच्या आत्महत्येचा बनाव करण्याचा प्लॅन केला. यासाठी त्यांनी त्याचा मृतदेह फुलोरा जंगलातील तलावाजवळ भावना लक्षात घेत ऐपत नसतांना त्यांनी विस लाख रुपये हुंडा देण्यास होकार दिला. लग्नाचे वेळी सात लाख आणि उर्वरित रकम नंतर देण्याचे कबूल करत त्यांनी लग्नाची बोलणी पुढे रेटन नेली. चेतन आणि कोमल यांचा विवाह १३ फेब्रुवारी २०१६ रोजी जळगाव येथील लाडवंजारी मंगल कार्यालयात मोठ्या धुमधडाक्यात झाला. लग्नानंतर चेतन व कोमल यांच्या संसारवेलीवर दोन गोंडस फुले उमलली. दिवसामागून दिवस पुढे जात होते. कोमल व चेतन यांचा संसार सुरु होता. मात्र हुंड्याचे उर्वरित तेरा लाख रुपये देण्याची चिंता प्रविण पाटील यांना सतावत होती. तिच्या सासरकडील मंडळी तिच्या माध्यमातून प्रविण पाटील यांच्याकडे त्या तेरा लाख रुपयांसाठी तगादा लावत होते. लॉकडाऊन व कोरोना कालावधीत रियल इस्टेट्च्या व्यवसाय बराच झुकला. त्यामुळे साहजिकच बिल्डींग मटेरियलच्या व्यवसायावर देखील त्याचा परिणाम झाला होता. त्यातच कोमलच्या सासरकडील मंडळीस तेरा लाख रुपयांची पुरता करून देणे बाकी होते. उधार उसनवारी करत त्यांनी जावई चेतन यास नविन घर घेण्याकामी काही महिन्यांपुर्वी दहा लाख रुपयांची पुरता करून दिली. तरी देखील तिन लाख रुपये देणे बाकीच होते. कोमलचा पती चेतन, सासु, नणंद व नंदोई यांच्याकडून त्या तिन लाख रुपयांची मागणी सुरु असल्याबाबत ती वडील प्रविण पाटील यांच्या कानावर घालत होती. आताच काही महिन्यांपुर्वी दहा लाख दिल्यानंतर राहिलेल्या तिन लाख रुपयांची पुरता करणे जड असल्याचे तिच्या लक्षात येत होते. मात्र कोमल हतबल होती. मनावर दगड ठेवून ती वडीलांच्या कानावर तिन लाख रुपयांची मागणी व होणारा त्रास वडीलांच्या कानावर घालत होती. दोन मुले झाल्यानंतर आपल्या मुलीचा संसार सुरुवाती होईल अशी आशा प्रविण पाटील बाळगून होते. मात्र त्या तिन लाख रुपयांसाठी तिच्या मागे सुरु असलेला तगादा तिची मानसिकता खराब करत होती. ९ सप्टेंबर रोजी सकाळी नुक वाजता कोमलचा तिचे वडील प्रविण पाटील यांना फोन आला. तिने त्यांना सांगितले की माझे पती बिल्डरला देण्यासाठी तिन लाख रुपयांची मागणी करत आहेत. तुम्ही त्यांना तिन लाख रुपये द्या नाहीतर ते मला पुन्हा त्रास देतील. तिचा रडवेला सुर ऐकून प्रविण पाटील गहिवरले. त्यांनी तिला धिर देत समजावले. तिची व तिच्या सासरच्या मंडळींची भेट घेण्याच्या निमीताने गाईच्या दुधाच्या पाटोव्या देण्यासाठी ते तिच्या घरी गेले. त्यावेळी कोमल तणावाखाली असल्याचे त्यांना जाणवले. त्यानंतर सायकांठी सहा वाजेच्या सुमारास त्यांना जावई चेतन याचा मोबाईलवर आलेला निरोप ऐकून एकदम धक्काच बसला. कोमलने फाशी घेतल्याचा तो निरोप होता. आम्ही तिला घेऊन दवाखान्यात जात आहोत असे देखील पलीकडून त्यांना सांगण्यात आले. आपल्या मुलीने फाशी घेतल्याचे समजातच प्रविण पाटील यांना भर पावसाळ्यात जणू काही दरदून घाम फुटला. त्यांनी जोरात हंबरडा फोडत घरात सर्वांना हा निरोप कथन केला. काही नातेवाईकांच्या सोबतीने त्यांनी सरकारी दवाखाना गारला. त्यावेळी कोमल त्यांना मयत अवस्थेत दिसून आली. तिच्या गळ्यावर फाशीचे काळसर वळ दिसून आले. हे कसे काय झाले असा प्रश्न त्यांनी जावई चेतन यास विचारला. त्यावर प्रविण पाटील यांना व्यवस्थीत माहिती मिळाली नाही. याप्रकरणी प्रविण पाटील यांनी १० सप्टेंबर रोजी एमआयडीसी पोलिस स्टेशन गाठत रितसर फिर्यादी दाखल केली. हुंड्यातील तिन लाख रुपयांसाठी सासरच्या लोकांनी कोमलचा वेळेवेळी शारीरिक व मानसिक छळ करून गळफासाने मृत्यु घडवून आणल्याचा आरोप त्यांनी फिर्यादीत नमुद केला. याप्रकरणी पुढील तपास सुरु आहे.

ब लात्काराच्या वाढत्या घटनाना महाराष्ट्र पुरता बदनाम होत चालला आहे. खास करून सामूहिक बलात्काराच्या घटना भयानक आहेत. डॉंबिवलीत एका अल्पवयीन मुलीवर २९ जणांनी बलात्कार केला तर महाबळेश्वरमध्ये १३ नराधमांनी अल्पवयीन मुलीची अबू लुटून तिला गर्भवती केले आणि ती प्रसूत झाली तेंहा या पापाला वाचा फुटली. बलात्काराच्या या घटनांमधून एक गोष्ट स्पष्ट होतेय की पुरुषांची मानसिकता व्यभिचारी बनत चालली आहे आणि याला कारणीभूत आहे. अश्लील साहित्य, सोशल मीडियातील वाढती अश्लीलता आणि त्याकडे मोठ्या संख्येने आकर्षित होत असलेला तरुण वर्ग! चला तरुण वर्गांच एक वेळ ठीक आहे, पण शाळकरी मुळे जेंहा या अश्लीलतेचा विळळ्यात सापडतात. तेंहा त्यातून गुन्हेगारी जन्माला येते. १५ वर्षांच्या अल्पवयीन मुलाने १२ वर्षांच्या अल्पवयीन मुलीवर बलात्कार केला किंवा १५ वर्षांच्या मुलाला ३५ वर्षांच्या महिलेने जाब्यात ओढून त्याचे लैंगिक शोषण केले. या बातम्या ऐकून मन सुन्न होते. आपला समाज कुठल्या दिशेने भरकट्ट चालला आहे आणि भविष्यात त्याचे काय परिणाम होऊ शकतात याबाबत चिंता वाढू लागते. कारण दारुच्या व्यसनापेक्षाही लैंगिक विकृतीच व्यसन भयानक आहे. कारण एखादी अश्लील कथा वाचून किंवा अश्लील

व्हिडिओ विलप पाहून जर एखाद्या माणसाच्या लैंगिक भाव चाळवल्या तर त्याचा स्वतःवर ताबा राहत नाही. कारण त्याचा कोणत्याही परिस्थितीत त्याची इच्छा पूर्ती करून घ्यायची असेही आणि त्यातूनच असा माणूस एखाद्या महिलेवर बलात्कार करण्याचं धाडस करतो. त्यामुळे लैंगिक विकृतीना खतपापाचा घालणाऱ्या या गोर्ंटीचा कायमचा बंदोबस्त व्हायला हवा पण कोणतार? कारण आजकाल पोनोग्रफी हा एक फार मोठा व्यवसाय बनला असून त्यात अफाट कमाई असल्याने राज कुंसारखे प्रतिष्ठित लोक या व्यवसायात आले. त्यांनी पॉर्न फिल्म बनवल्या आणि मालामाल झाले आणि त्यांनी बनवलेल्या या पिवळ्या विषाची नशा समाजातील प्रत्येक वयोगटाचा माणसाच्या शरीरात भिन्नू लागली आहे आणि त्यातले काही लोक सेक्स एडिट बनू लागलेत. त्यांना घरातील नात्यातल्या महिला मध्येही माता, भगिनी ऐवजी केवळ एक मादी दिसू लागली आणि हे सगळ भयानक असल्याने थांबायला हवाया. सरकार काही पोनोग्रफिकल साईटवर बंदी घातली आहे तरीही नवी नवी साईट येत आहेत. आणि हा पोनोग्रफिका बाजार बंद हेण्याएवढे

आणखी विस्तारु लागलाय. मग अशा स्थितीत महिला काय सुरक्षित राहू शकतील? आज आठवी नववी मुलांकडे मोबाईल आहेत आणि जवळपास सर्वच मोबाईल इंटरनेट आहे. त्यामुळे पोनोग्रफिचे हे विष शाळकरी मुल पर्यंत ही पोहचले आहे. आई-वडील कमधांद्याला गेल मोबाईलचं व्यसन लागलेला मुलगा किंवा मुलगी घरी काय हे जाणून घ्यायला पालकांना वेळ नसतो त्यामुळे मुले बिघड रात्री अभ्यासाच्या नावाखाली मुले त्यांच्या रुममध्ये क अभ्यास करतात हे कधीतरी पालकांनी जाणून घेण्याचा प करायला हवा. त्यासाठी अधून मधून मुलांचे मोबाईल तपास हवेत. कारण तारुण्याच्या उंबरठ्यावर असलेली काही मुले-अभ्यासाच्या नावाखाली आपल्या रुममध्ये चक्र व्हिडिओ करीत असतात आणि ही व्हिडिओ चॅटिंग अशिल अस वेगळे सांगायची आवश्यकता नाही. हे सर्व कुरेतरी थांब हवा. त्यासाठी पालकांनी मुलांवर लक्ष ठेवायला हवा. त्यांच संवाद ठेवायला हवा. आता एकदाका त्यांना पोनोग्रफिचे व लागले की त्यांच्यातूनच कधीतरी कुणीतरी बलात्कारी

शकता. स्वतःच्या हातान स्वतःच आयुष्य उधवस्त करू शकता. कारण हे पिवळ विष खूप भयंकर आहे. सोशल मीडियातील फेसबुक, इंस्टाग्राम, वॉट्सअॅप यावर असे काही अश्लीलता पसरविणारे ग्रुप आहेत की जे त्यांच्या अकाऊंट वरून अश्लील कथा, अश्लील फोटो किंवा व्हिडीओ पोस्ट करीत असतात आणि त्याद्वारे अश्लीलता पसरवत असतात. त्यामुळे अशा लोकांना शोधून त्यांच्यावर कठोर कारवाई करायला हवी. त्यांचे अकाऊंट ब्लॉक करायला हवेत. पण दुर्दैवाने आपल्याकडे तसे होताना दिसत नाही. त्यामुळे सध्या सोशल मीडियावर सेक्सचा बाजार भरला आहे. परिणामी आता चांगल्या आणि सुसंस्कृत माणसांना सोशल मीडियावर राहणं अशक्य झाले आहे. सोशलमीडिया हा समाजात काहीतर चांगल घडवण्यासाठी तसेच परस्परांच्या मदतीने विविध क्षेत्रात काहीतरी चांगल काम करण्यासाठी बनवण्यात आलेला एक उपयुक्त असा प्लॅटफॉर्म आहे, पण आज मात्र लैंगिक विकृतीने पछाडलेले अनेक मनोरुग्ण सोशल मीडियावर केवळ आपली वासना शमविण्यासाठी थांबलेले आहेत. ते स्वतः तर बिघडलेले आहेतच पण समाजालाही बिघडवण्याचे काम करीत आहेत आणि महिलांवरील लैंगिक अत्याचारांना वाव देणारे हेच एक प्रमुख कारण आहे. त्यामुळे ही विकृती थांबल्याशिवाय महिला सुक्षित राहू शकणार नाहीत.

अत्यंत महागडे वैदिकीय रिक्षण सध्याची दरा आणि भावी दिरा!

विड १९ च्या उद्कानन परत एकदा डाक्टरांची
अनन्य साधारण महत्व अधोरेखीत केले आहे.
देशामध्ये अनेक ठिकाणी कोवीडच्या काळामध्ये डॉक्टरांची
उणीव जाणुन आली. मुंबई सारख्या मोठ्या शहरामध्ये
हजारो लाखोच्या संख्येने डॉक्टर उपलब्ध असुन सुध्दा
कोव्हीड १९ च्या हाहाकारा मुळे क्रेल मधुन अनेक
डॉक्टर्स व नर्सेस ना पाचारण करावे लागले. हि स्थिती
आपल्याकडे डॉक्टरांची बच्यापैकी कमतरता असुन
आपत्कालीन स्थितीमध्ये मागणी तेवढी पुरुषठा करण्यात
आपण असमर्थ आहोत असे ध्वनीत करते. याचा अनुभव
आपण सर्वांनी कोव्हीड १९ च्या आपत्कालीन स्थिती मध्ये
घेतलेला आहे. पुढील काळात उद्भवणाच्या वैद्यकिय
आपत्कालीन स्थितीमध्ये व खेडया मध्ये (जिथे अजुनही
डॉक्टरांची संख्या नगण्य आहे) चांगल्या प्रकारची वैद्यकिय
सेवा देण्यासाठी डॉक्टरांची संख्या वाढवण्याची नितांत गरज
आहे. सन १९८३-८४ सालामध्ये महाराष्ट्रामध्ये त्यावेळी
एकुण ११-१२ शासकिय वैद्यकिय महाविद्यालये होती
आणि त्यात विद्यार्थी प्रवेश क्षमताही केवळ १०००-
१२०० होती. अंबाजोगाई सारख्या शासकिय वैद्यकिय
महाविद्यालयामध्ये प्रथम वर्षासाठी विद्यार्थी प्रवेश क्षमता
फक्त ५० होती. सन १९८४-८५ च्या आसपास तेव्हाचे
मुख्यमंत्री वसंतदादा पाटील यांनी प्रथमच विनाअनुदानित
तत्त्वावर ३ वैद्यकिय महाविद्यालयांना परवानगी दिली आणि
तेव्हापासून आजतागायत सुमारे १३ कोटी लोकसंख्या
असलेल्या महाराष्ट्रामध्ये एकुण २८ विनाअनुदानित व २५
शासकिय वैद्यकिय महाविद्यालये कार्यरत आहेत. या एकुण
शासकिय विनाअनुदानित वैद्यकिय व महाविद्यालयामधून
एकुण ९२५० विद्यार्थ्यांना प्रवेश दिला जातो.
सर्वसाधारणपणे या सर्व महाविद्यालयामधून बी.जे. मेडिकल

कॉलेज पुणे, ग्रॅंट मेडिकल कॉलेज मुंबई, सेठ जी.एस. मेडीकल कॉलेज, मुंबई, शासकिय वैद्यकिय महाविद्यालय, नागपूर या ठिकाणी व २ ते ३ खाजगी महाविद्यालयातून सुमारे २५० विद्यार्थ्यांना प्रथम वर्षाला प्रवेश दिला जातो, परंतु उर्वरित सर्व वैद्यकिय महाविद्यालयामधून केवळ १०० ते १५० गुणवत्ताधारक विद्यार्थ्यांना प्रथम वर्षाला प्रवेश देण्याची सोय आहे. जागतिक आरोग्य संघटनेच्या तत्वानुसार सध्याची लोकसंख्येच्या प्रमाणामध्ये डॉक्टरांची संख्या ही १:१०० अपेक्षीत असुन सध्या भारतामध्ये हे प्रमाण १.३४:१००० आहे. पण, बहुसंख्य डॉक्टर्स शहरामध्ये प्रॅक्टीस करीत असून त्यांची संख्या शहरामध्ये जास्त आहे. खेड्यामध्ये ग्रामीण भागात डॉक्टरांची अजूनही फार मोठी उणीच जाणवते ही वस्तुस्थिती आहे. आपल्या देशातील व त्यातूनही महाराष्ट्रातील ग्रामीण विभागातील सर्वसामान्य व गोरगरीब जनतेपर्यंत त्यांच्या आरोग्यासाठी खन्या अथर्वि वैद्यकिय सेवा पुरवावाची असेल तर आपल्याकडे आणखी मोठ्या प्रमाणात डॉक्टरांची संख्या वाढविणे गरजेचे आहे.

संपूर्ण भारत देशामध्ये वैद्यकिय शिक्षणांवर नियंत्रण करण्यासाठी स्वातंत्र्य पूर्व काळात ब्रिटिशांच्या राजवटीत १९३३ साली स्थापन झालेली मेडिकल कॉन्सिल ॲफ इंडिया, नवी दिल्ली (सध्याची नेशनल मेडीकल कमीशन) सारखी संस्था अजुनही नियंत्रण करत आहे. सुमारे १५ ते २० वर्षांपूर्वी पर्यंत शासकिय वैद्यकिय महाविद्यालयातूनच वैद्यकिय शिक्षण देण्याची पद्धत होती. वैद्यकिय वा अभियांत्रिकी महाविद्यालयाचे शिक्षण हे केवळ शासनाचेच काम आहे असा पुर्ण गैरसमज होता. अवाढव्य लोकसंख्या असलेल्या या संपूर्ण भारत देशामध्ये प्रथम कर्नाटक व त्याबरोबर महाराष्ट्र राज्याने पुढाकार घेऊन विना अनुदानित खाजगी वैद्यकिय व अभियांत्रिकी महाविद्यालये सुरु केली. परंतु दुर्दैवाने वैद्यकिय शिक्षणाच्या क्षेत्रामध्ये मात्र ब्रिटिश राजवटीच्या वेळी तयार केलेले अनेक नियम व पद्धती तशाच चालू राहिलेल्या दिसतात. आज या सध्याच्या परिस्थितीमध्ये वैद्यकिय महाविद्यालये चालविण्याच्या ब्रिटिशकालीन नियमावली व पद्धतीमध्ये आमुलाग्र बदल होण्याची नितांत गरज आहे असे माझ्यासारख्या वैद्यकिय शिक्षण क्षेत्रात कार्य करणाऱ्या अनुभवी शिक्षकाला मनापासून वाटे. आपल्या सारख्या जाणकार व त्यातूनही शासनाच्या व एम.सी. आय.च्या पदाधिकाऱ्यांना खालील गोष्टीवरुन ही बाब ध्यानी येईल अशी आमची अपेक्षा

आहे. संध्या वैद्यकीय शिक्षणासाठी याणारा अवाढव्य खर्च व त्यानुसार आपल्या होतकरू मध्यमवर्गीय गुणवत्ताधारक पाल्यासाठी दरवर्षाला द्यावी लागणारी सुमरे ८ ते २० लाख रुपयांची फी ही बाब आपण अजुनही ब्रिटिशांच्या कालावधीतील चुकीचे धोरण वा पद्धतीचा अवलंब कीत असल्याचा परिणाम आहे हे आपल्याला खालील बाबींवरु सहज ध्यानी येईल. आपला यदाकदाचित या गोषीवर अजिबात विश्वास बसणार नाही, परंतु प्रथम वर्षाला केवळ १,०० विद्यार्थ्यांची प्रवेश क्षमता असणाऱ्या मेडिकल, वैद्यकीय महाविद्यालय चालवण्यासाठी कांही वर्षापूर्वीपर्यंत तर किमान ७०० खाटांचे, बेडचे व सध्या किमान ४५०. बेडचे अद्यावत रुग्णालय असणे बंधनकारक आहे. व चांगले वैद्यकीय शिक्षणासाठी रुग्णालयाची आवश्यकता आहे यात शंकाच नाही, परंतु त्याचबरोबर केवळ १०० विद्यार्थ्यांची प्रवेश क्षमता असणाऱ्या मेडिकल कॉलेज चालवण्यासाठी एम.सी.आय. नवी दिल्ली यांच्या नियमानुसार किमान २२० प्राध्यापक, शिक्षक, जवळपास २८० नरसें परिचारीका ३४० इतर कर्मचारी असे एकुण ८४० कर्मचारी व त्याचबरोबर सुरक्षा विभागातील कर्मचारी, फार्मसीमधील कर्मचारी व हॉस्पीटल वार्ड व ओ.पी.डी.मध्ये तृतीय श्रेणी व चतुर्थ श्रेणीचे कर्मचारी असे एकुण साधारण ११०० (अकराशे) कर्मचारी व शिक्षक असणे बंधनकारक आहे. त्याचबरोबर याच १०० विद्यार्थ्यांच्यासाठी व एकुण साडे चार वर्षांच्या वैद्यकीय अभ्यासक्रमांसाठी वैद्यकीय महाविद्यालयाची सुसज्ज अद्यावत ४५० खाटांचे रुग्णालयाची इमारत, वैद्यकीय महाविद्यालय इमारत, प्रंथालय, प्रयोगशाळा व प्रात्यक्षीक खोल्या, ५ व्याख्यान कक्ष, प्राणीघर, भांडार विभाग कर्यशाळा विभाग, मलांचे व मर्लींचे बसतीगढ, कर्मचारी

निवास, मध्यवर्ती छायाचित्रण विभाग, मध्यवर्ती भस्मीकरण केंद्र व ८००० चौ. फु. चा ५०० ते ७०० क्षमतेचा अँडीटोरिअम हॉल कम २५० क्षमतेचा परिक्षा कक्ष इत्यादि अशी एकुण साधारण साडेचार लक्ष (४,५०,०००) चौरस फुटाची अद्यावत इमारत असणे बंधनकारक आहे. केवळ १०० विद्यार्थी प्रवेश क्षमतेसाठी ११०० शिक्षक व इतर कर्मचारी आणि एवढ्या मोठ्या अवाढव्य स्वरूपाच्या इमारती व इतर सर्व सोयी सुविधा ही संकल्पनाच मुळात अनाकलनीय स्वरूपाची असल्याचे पदोपदी जाणवते म्हणूनच या लेखाचा खटाटोप. याठिकाणी वैद्यकिय शिक्षणाशी निगडीत केवळ १०० विद्यार्थी प्रवेश क्षमता असलेल्या डेन्टल कॉलेजसाठी २०० ते २५० डेन्टल चेअरची आवश्यकता डेन्टल कौन्सिल ऑफ इंडिया च्या वरीने व्यक्त केली जाते. आणखी एक गोष्ट मुद्दाम नमुद कराविशी वाटते की, केवळ १०० विद्यार्थी प्रवेश क्षमतेसाठी उभारण्यात आलेले लेक्चर हॉल्स/ व्याख्यान कक्ष, डेमॉनस्ट्रेशन रूम्स प्रयेक विभागातील प्रॅक्टिकल

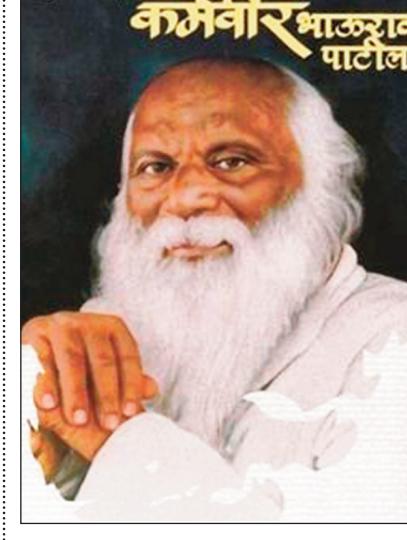
हॉल, १० ऑपेरेशन थेयर्टर्स व ४५० खाटांचे अद्यावत रुणालयाचा पुर्णविळ व पुर्णपणे उपयोग केल्यास १५० ते २०० विद्यार्थ्यांची वैद्यकिय शिक्षणाची सोय होऊ शकते. त्याचप्रमाणे सध्याच्या १५० विद्यार्थी प्रवेश क्षमता असलेल्या वैद्यकिय महाविद्यालयामध्ये साधारण २५० शिक्षकांच्या व इतर सुमारे ११०० कर्मचाऱ्यांच्या मदतीने व ६५० खाटांच्या रुणालयामध्ये २५० विद्यार्थ्यांची सहजपणे सोय होऊ शकते अशी माझी व आमच्या अनुभवी शिक्षक मित्रांची धारणा आहे. याठिकाणी आपण सर्वांनी एक गोष्ट ध्यानी घेणे गरजेचे आहे की, केवळ १०० विद्यार्थ्यांच्या प्रवेशासाठी साडेचार लक्ष चौरस फुटाची अद्यावत कॉलेज व रुणालयाची इमारत व सुमारे ११०० शिक्षक व शिक्षकेतर कर्मचाऱ्यांच्यासाठी येणारा एवढा मोठा साम्राज्यशाही पद्धतीचा अवाढव्य खर्च जर आपल्या भारतासारख्या विकसनशील देशांतील सर्वसामान्य विद्यार्थ्यांना परवडण्यासारखा करावयाचा असेल तर याच अवाढव्य वैद्यकिय महाविद्यालयाच्या व रुणालयाच्या उपलब्ध सोयी सुविधांचा पुर्णपणे उपयोग करून दरवर्षी प्रथम वर्षासाठी १०० विद्यार्थ्यांच्या ऐवजी किमान १५० ते २०० विद्यार्थ्यांची प्रवेश क्षमता करून त्यांना वैद्यकिय शिक्षण देण्याची सोय केल्यास प्रत्येक विद्यार्थ्यांच्या मागे ते— ते— ते— ते— ते— ते— ते—

येणारा माठ्या प्रमाणावराल खच हा नाश्तपण कमा हाऊन प्रत्येक विद्यार्थ्याला भरावी लागणारी फिस वा शैक्षणिक

शिक्षण महर्षी कर्मवीर

भाऊरव पाटाल झानाचा झरा!

ए काणासाच्या शतकात जम्भलेल्या लेनांगेशुद्धारकाना महापुरुषाना प्रिसाच्या आणे
एकविसाच्या शतकात झालेल्या परिवर्तनास महत्त्वपूर्ण हातभार लावलेला आहे.
सामाजिक, आर्थिक, राजकीय अशी सर्वच क्षेत्र त्यांनी व्यापलेली आहेत. शिक्षण क्षेत्र देखील
याला अपवाद नाही. आपल्याला जाणवले की या सुधारकांनी समाज परिवर्तनाचा ध्यास घेऊन
कार्याला वाहून घेतले. समाजसेवेला जीवन कार्य मानले. अशा रत्ना पैकी एक अनमोल रत्न
म्हणजे शिक्षण महर्षी कर्मवीर भाऊराव पाटील होय. त्यांनी सन ४ ऑक्टोबर १९१९ रोजी सातारा
जिल्ह्यातील काले या गावी मुलांचे वसंतिगृह आणि रयत शिक्षण संस्थेची स्थापना केली. संस्थेचे
बोधचिन्ह वटवृक्ष आहे पण प्रत्यक्षात सुद्धा संस्थेचा विस्तार वटवृक्षाप्रमाणे केला. शिक्षण संस्था
स्थापन करताना छत्रपती शिवारायांच्या मनातील प्रजा म्हणजे रयत म्हणून त्याच नावाने रयत
शिक्षण संस्थेची स्थापना केली. स्वतःचे किंवा एखाद्या व्यक्तीच्या नावाने आजच्या शिक्षण सप्रात
यासारखे त्यांनी काहीच केले नाही. कारण भाऊराव पाटील खेरेखुरे शिक्षण महर्षी आहेत. ते खेरे
समाज सुधारक होते. कारण विसाच्या शतकाच्या पूर्वार्धात जातीयतेचे स्तोम असतानाही
अठारापण्ड जाती साठी त्यांनी शिक्षण देण्याचे महान कार्य केले केवळ शाळा उभ्या न करता
त्यांनी वसंतिगृहे सुरु केली. शाळा आणि वस्तीग्रह यांची सांगण घातल्यामुळे बहुजन समाजातील
मुलांना सहजीवनाची शिकवण मिळाले ज्यामुळे मुलांच्या मनातील जाती भेद नाहीसा होण्यास
मदत झाली. शिक्षणाबरोबर चाऱ्याच्यासपन्न आता सहभोजन सेवाभाव देशप्रेम त्यांगी वृत्ती खेळाढू
पणा यांची जोपासना करण्याचे महत्त्वपूर्ण कार्य कर्मवीर अण्णांनी गोष्टी ग्रहाच्या माध्यमातून केले.
वसंतिगृहातील सर्व मुलावर एक सारखी मायेची पाखरण केली शिक्षण प्रसार आणि प्रचार करताना
त्यांनी सामाजिक प्रवाहाच्या अस्तित्वाचे कायम

राबविली जात आहे. याचे मूळ स्वावलंबी शिक्षणात आहे त्याचे उद्घाटन अर्थातच कर्मवीर भाऊराव पाटील हेच आहेत. स्वावलंबी शिक्षण हेच आमचे ब्रीद हे ब्रीदवाक्य करून ठेवणारे कर्मवीर भाऊराव पाटील हे महाराष्ट्राच्या शैक्षणिक चळवळीतील अग्रगण्य नाव आहे ज्यांनी जन्म शिक्षण क्षेत्राला वाहून घेतले त्यांचा जन्म २२ सप्टेंबर अठराशे ८७ रोजी कुंभोज या कोल्हापूर जिल्ह्यातील गावामध्ये झाला आज या थोर शिक्षण महर्षींची जयंती लहानपणापासून त्यांचा स्वभाव करारी धीटपणा स्पष्टवक्तेपणा असा असल्याने त्यांची जडणघडण या अनुरूप होत राहिली राष्ट्रपिता ज्योतिराव फुले यांच्या सत्यशोधक चळवळीचा त्यांच्या वर प्रभाव पडला तारुण्यात त्यांचे वर्गमित्र आत्माराम उगले तसेच लक्षण किलोस्कर यांच्याकडे नोकी करीत असताना त्यांना गावोगावी फिरवे लागत असे या फिरस्ती मुळे त्यांना ग्रामीण भागातील बहुजन समाजाची

खरी जाणीव झाली अंधश्रद्धापायी समाज कसा रुतला आहे जाती-पाती कसा अडकला आहे हे त्यांनी प्रत्यक्ष गावोगावी पाहिले गरीब अस्पृश्य मजूर हे सगळे केवळ अज्ञानामुळे निव्वळ जगण्यासाठी कशी धडपड करीत आहेत हे त्यांना उमगले या सर्व शहरात शिक्षितांची गुलामगिरी कशी दूर करता येईल हा प्रश्न त्यांना सतत ग्रासू लागला पुरेगामी महाराष्ट्रात क्रांतिबा फुले यांनी सुरु केलेली सत्यशोधक समाजाची चळवळ शिक्षणक्षेत्रात अखंड पुढे अखंडपणे पुढे नेण्याचे महान कार्य कर्मवीर भाऊराव आणि सुरु केले गरिबी अंधश्रद्धा जात-पात भेदभेद वाईट प्रथा रुढी यांना नाहीसे करायचे असेल तर बहुजन समाजाला शिक्षणाशिवाय तरुण उपाय नाही हे त्यांनी पूर्णपणे ओळखले नव्हे तर बहुजन समाजासाठी शिक्षण प्रसाराचे कार्य करण्यास स्वतःला झोकून दिले. शाळा कॉलेजमधून घेतलेला शिक्षणामुळे जीवनात शिस्त परोपकारी वृत्ती देशभक्त अशी देशाचा आधारस्तंभ असणारी पिढी निर्माण झाली पाहिजे हा ध्यास त्यांच्या मनात कायम होता ग्रामीण भागात शिक्षण ही चळवळ म्हणून उभे राहिले पाहिजे ज्यामुळे अंधश्रद्धा जात-पात हृषीपार होण्यास मदत होईल ग्रामीण भागाचा विकास साधला जाईल अशी त्यांची धारणा होती ग्रामोद्धार हीदेखील त्यांची इच्छा होती म्हणून त्यांनी प्राथमिक शाळा हायस्कूल महाविद्यालय खेड्यापाड्यात सुरु केली तळागाळात सर्वसामान्याच्या घराघरात ज्ञानगंगा पोहोचविण्याचे कार्य त्यांनी केले आजही महाराष्ट्रातील अग्रणी शिक्षण संस्था म्हणुन रयत शिक्षण संस्था सर्वपरिचित आहे संस्थेचे प्रेरणास्रोत कर्मवीरांना हेच आहेत आयुष्यभर समाजासाठी झटणाऱ्या अनेकांना ह्यात ह्यात फार झगडावे लागते त्यांच्या मृत्युनंतर त्यांना मरणोत्तर सन्मान पत्रे दिली जातात कर्मवीर अण्णा यांना मात्र याची याची डोळा याची देहा मानसन्मान आणि गौरव सन्मान पत्र मिळाले भारत सरकारकडून पद्मभूषण किताब राष्ट्रपतीने बहाल केला तत्कालीन पुणे विद्यापीठाने आजचे सावित्रीबाई फुले पुणे विद्यापीठ सन्मानाचे डिलीट डॉक्टरेट पदवी बहाल केली आपल्या कर्तृत्वामुळे कर्मवीर उरले बहुजनांच्या घराघरात शिक्षणाची ज्ञानगंगा पोहोचविणारे थोर शिक्षण महर्षी पद्मभूषण डॉक्टर नार्सी अमारऱ्या लाई तांत्री आणि तांत्री तांत्री तिती तांत्री तिता अमिताब.

कमवार भाऊराव पाटल याचा आज जयता याच्या जयता दिना त्याना विनवन्ह आभवादन..!
- प्राचार्य शंकर सोनवणे

पान १ वस्तुन...

सुडापोटी प्राध्यपकाचा तोल..

वधु सा. रमा साहु आण ८० वर्षाचा आजा जमानाना साहु विवाहासाठी आलेले पाहुणे रावळे आपापल्या घरी एव्हाना निघून गेलेले...सौम्याची बहिण कडाकस्तानला परत अभ्यास करण्यासाठी सोडण्यासाठी वडील रविंद्रकुमार साहु तिच्यासोबत गेले होते. आई संयुक्त सकाळीच साडेनऊ वाजता महाविद्यालयात सुटी संपवून रुज्जाली होती. घरात आता फक्त नव्या राजा-राणीचे राज्य होते. भावंत संसाराची गोड स्वप्ने रंगवत, एकमेकांची छेड काढत. विवाहसोहळ्याच्या आठवणी जागवत आणि मधुचंद्राचे प्लनिंग करती दोघेही आपल्याच मनोराज्यात दंग होऊन गेली होती. म्हातरार्थ आजी हे सुख आपल्या तृप्त डोळ्यांमध्ये साठवून घेत, या जोडप्याला कोणाची नजर न लागो, असे साकडे मनोमन देवाला घालत होती...असाच छान वेळ गेला आणि दुपार झाली. साडेबारा वाजलेले तसे आजी आणि नातसून या दोघेही स्वयंपाकघराकडे वळल्या. आज काय मेनू बनवावा याच्या विचारात त्या असतानाच दरवाजावरील बेल वाजली. कुरियरी असा आवाज आल्याने सगळ्यांच्या नजरात त्या दिशेने वळल्या. सौम्या बाहेरच्या खोलीतच होता. तो उठला आणि त्याने कुरियर घेतले. कोणी पाठवले ?...पाठवणार्याचे नाव पार्सलवर नव्हते. कुटून आलं कुरियर ?...रायपूरवरून!..रायपूरच्या पत्ता पार्सलवर होता. पण रायपूरला कोण राहतं ? सौम्याला प्रश्न पडला. रायपूर हे छत्तीसगढऱ्या राजधानीचे शहर, साहु कुंबिंय राहत असलेल्या ओरिसातील पटनागढपासून २२५ किलोमीटर अंतराव होते. असेल कोणीतरी पपा-ममीच्या औळखीचे...त्याला लग्नाला येता आलं नसेल, म्हणून त्याने कुरियरने भेटवस्तु पाठवून दिली असावी...होय, भेटवस्तूच! पार्सल बर्यापैकी मोठे होते. छानपैकी जिलेटिन पेपरात गुंडाळलेले आणि सजवलेले होते. काय असेल आतमध्ये ? घड्याळ ? वालपीस ? मिठाई ? शोपीस ?...विचार करतच सौम्या पार्सल घेऊन स्वयंपाकघरात शिरला. रिमा आणि म्हातारी आजी स्वयंपाककामात गुंतलेल्या; तरीही आलेल्या पार्सलबाबत दोर्हीनाही उत्सुकता होती. सौम्याने पार्सल स्वयंपाकघरातील डायनिंग टेबलवर ठेवले आणि तो आता ते उघडलागला. म्हातारी उत्सुकतेने पार्सलजवळ आली तर रिमा स्वयंपाकवर लक्ष ठेवून होती. रिमा, तुझ्या माहेरून कोणी पाठवलंय का ? सौम्याने विचारलं. काय माहित ? रिमा उत्तरली. नाव बघा कोणाचे आहे ? नावच नाहीये...पण ठीक आहे. कोणीतरी आपला स्नेहीच असावा. असे पुटपुटत सौम्याने पार्सल उघडले. पाहतो तो काय, आतमध्ये आणखी एक पार्सल !...सौम्याला हसू आले. एमटीव्ही बकररु बनविण्याचा प्रकार नाही ना ?...कोणीतरी नवदाम्पत्याची चेष्टा केल्या असावी!...सौम्याने आता आतील दुसरे पार्सल उघडायला घेतले त्या पार्सलमधून एक दोरा बाहेर आलेला होता. हीली म्हणजे आतमध्ये अजून एक तिसरे पार्सल दिसतेय !...सौम्या पुटपुटला. हे जगन्नाथ कोणीतरी गंमत केलेली दिसतेय...सात-आठ पार्सल उघडायला लावून आतमध्ये एखादे फौटन पेन भेट म्हणून पाठवलेले असायचे !...हसत-हसतच सौम्याने तो बाहेर आलेला दोरा ओढला आणि आता तो दुसरे पार्सल उघडायला सरसावणार तोच कानठळ्या बसविणारा मोठाधमाका झाला. काय झाले, हे समजण्याआधीच डोळ्यांसमोर प्रकाश चमकला. शरीर भाजून निघाले...डोळ्यांसमोर अंधारी आली...कानाचे पडदे फाटले. अंगावर काहीतरी कोसळतेय, असा भास झाला...पाटनगढऱ्या भोलानाथपाडा येथील मास्टरजींच्या घरात काहीतरी विलक्षण घडल्याचा शेजार्याना संशय आला. स्फोटाचा आवाजच इतका मोठा होता की, शेजारच्या घरातील खिडक्यांच्या काचार्हफुटल्या. गस सिलिंडरचा स्फोट झाला की काय ? शेजारी धावतच मास्टरजींच्या घरी पोहोचले. पाहतात तो काय, स्वयंपाकघरात अस्ताव्यस्त झालेले. दरवाजा आणि भिंतीना तडे गेले होते स्वयंपाकघराचे छपर उद्दृ गेले होते. कीचनमध्ये तीन जण गंभीर जखमी अवस्थेत जमिनीवर कोसळलेले...शेजार्यानी तातडीने शेजारधर्माचे पालन केले. पोलिसांना फोन केला. अम्बूलन्स मागवली स्वयंपाकघरातील सामानाचा अंदाज घ्यायला सुरुवात केली जखमीना आधार देण्याचा प्रयत्न केला. खूप भीषण दुश्य होते ते. ज्यधरात पाच दिवस मंजूळ सनई चौघडा वाजला, त्याच घराचे हे अस्तव्यस्त रुप शेजार्याना पाहवेना !...कोणा दुष्टाची नज

पान ८ वर्षन...

सिद्धी शुगरने शेतकऱ्यांची फसवणूक..

बालाजी सारोळे, मदन मुसळे, नाथराव केंद्रे, महेश बिलापटे, विलासाराम आमुगे, विक्रम भोसले, सिंद्धेश्वर पवार, श्रीमंत शेळके, संतोष माने देविदास सुरणर, सुधीर गोरेटे, हर्षवर्धन कसबे, चंद्रशेखर डांगे, प्रताप पाटील प्रशांत जाभाडे, दत्ता जमालपुरे, निखिल कासनाळे, राहुल शिवपुजे, बालाजी मुंडे, महेश कांबळे, संग्राम नरवर्टे, माधव देवकरे किशोर करे यांच्या सहभागी भारतीय जनता पक्षाचे पदाधिकारी व कार्यकर्ते यांच्या सह अहमदपूर, चाकुला तालुक्यातील ऊस उत्पादक शेतकरी मोठ्या संख्येने उपस्थित होते. धरणे आंदोलनाचे प्रास्ताविक व आभार गोविंद पिरी यांनी केले. धरणे आंदोलनाचे झाल्यानंतर वरील मागण्यांचे निवेदन महाराष्ट्र राज्याचे मुख्यमंत्री, सहकाऱ्यांनी मंत्री, साखर आयुक्त पुणे, जिल्हाधिकारी लातूर यांना तहसीलदार प्रसार कुलकर्णी यांच्या मार्फत एका शिष्टमंडळाद्वारे देऊन ऊस उत्पादक शेतकऱ्यांनांनी सिद्धी शुगर कराखान्या कढून न्याय मिळाला नाहीतर तिव्र आंदोलन भारतीय

नंता पक्षाच्या वरीने करण्यात येणार असल्याचे यावेळी सांगितले.

जि. प. शाळच्या बाला उपक्रमासाठी ...
सूर्यकांत भुजबळ, अनुपमा भंडारी, सरपंच डॉ. स्वाती महावरकर आदीचं
उपस्थिती होती. पुढे बोलताना आ.पवार म्हणाले की, शिक्षक सुद्धा शेतकीरच
असून बहुतांश शेतकऱ्याची मुले ग्रामीण भागातील शाळेत शिक्षण घेतात
ग्रामीण विद्यार्थ्यांना आनंददायी शिक्षण देऊन देशाचे चांगले नागरिक
घडविण्याचे कार्य शिक्षक करतो. बाला उपक्रमाच्या माध्यमातून विद्यार्थ्यांना
क्रांतीकारक आणि गणधूर खण्डांची ओळख करून देऊन शेतीशी संबंधित विषय
सुद्धा शिकविले तर येणाऱ्या काळात शेतकी समृद्ध होऊ शकेल. या वेळी
अध्यक्षीय भाषणात बोलताना राहुल केंद्रे म्हणाले की लातूर जिल्ह्याची
शिक्षणाची पंढरी म्हणून ओळख निर्माण होत आहे. त्यासाठी जिल्ह्यातील
शिक्षकांचे योगदान महत्वाचे आहे. कोरोना च्या संकटामुळे आम्हाला बीरीचा
कामे करता आली नाहीत. जिल्हा परिषद अध्यक्ष महून शाळेच्या वर्गाखोल्या
शौचालय, संरक्षक भिंती, अशा अनेक कामासाठी निधीची कमतरता भासली
असली तरी आमचे प्रयत्न सुरु आहेत. अनेक पदे रिक्त असल्याने अडवणी
येत आहेत. उतका ता. औसा येथे भर पावसात आयोजित मुख्याध्यापकांच्या
कार्याशाळेत अनेक गावातील मुख्याध्यापकांनी त्यांच्या शाळेच्या अडवणी
संगितल्या. सर्वांच्या अडचणीची नोंद घेऊन लवकरूच शिक्षकांना शाळे संभागी

लागली!.. शेजारचे नायक मामा पुटपुटले... त्यांची नजर सिलिंडर गेली... अरे बापरींहो काय? सिलिंडर जसेच्या तसे सुरक्षित आमग, स्फोट कसला झाला? ... उपस्थित सर्व शेजार्यांचे मेंदू गरण लागले. एव्हाना त्या वातावरणात स्थिरावलेल्या शेजाज्यांना आसमंत एक वास भरून राहिलाय, याची जाणीव झाली. कसला वास? ... फटाक्यांचा? ... पाटनगढ पोलिस घटनास्थळी पोहोचले तोथोडा वेळ निघून गेला होता. ॲम्बूलन्समधून घरातील तिन्ही सदर रुग्णालयाच्या दिशेने धाडण्यात आले होते. पोलिसांना घरातील गसिलिंडर सुस्थितीत दिसताच, ते काय समजायचे ते समजले. त्यांना तत्काळ फारेन्सिक तज्ज्ञ व बाम्बशोधक पथक मागवून घेतले पोलिसांनाही घरात फटाक्यांच्या दारूसारख्या गंध भरून राहिले. असल्याचे जाणवले. इतक्यात खबर आली की, म्हातारीने रस्त्यात प्राण सोडला. लोकं हळहळले. बिचारी माय, आता कुठे चांगले दिवस पहायला मिळत होते, तोच हे आक्रीत घडले... पोलीस आणि फारेन्सिकवाले स्वयंपाकघरात विखरून पडलेल्या वस्तु निवडून वेळागले. फारेन्सिक तज्ज्ञ आणि बाम्बशोधक पथकाच्या एव्हालक्षत आले होते की, हा स्फोटकाचा स्फोट आहे... नव्हे, तर बाम्ब आहे!... इतक्यात पुन्हा बातमी आली. नवरा मुलगा सौम साहु हा देखील रुग्णालयात दाखल करून घेण्याआधीच दगावला!... आता ही घटना साधीसुधी राहिलेली नव्हती. हा एक बाम्बस्फोट होता. या स्फोटाने दोन निष्पाप बळी घेतले होते तर तिसरा जर्ज मृत्यूशी झुंज देत होता. रिमा साहु ही वधू चाळीस टके भाजली होती तिचा चेहरा, मान, डावा बाहू, छाती, पोट हा भाग भाजले होता... पोलिस आता हादरून गेले होते. मीडियाने ब्रेकींग न्यूचालवायला सुरुवात केली होती. वरिष्ठ पोलीस अधिकाऱ्यांनी स्थानिक पोलिसांना फोन येऊ लागले होते. नेमके काय घडले कोणालाही कळत नव्हते आणि सर्वजण काय घडलेय ते जाणण्याचे प्रयत्न करीत होते. गृहमंत्र्यांचा फोन आला. मुख्यमंत्री विचारातहेतून काय घडले? राज्याचे पोलीस महासंचालक कटकहून यायव निघालेत... बालांगीरचे पोलीस अधीक्षक घटनास्थळी आता मुक्त ठोकूनच होते. हा तपास आता साधासुधा राहिलेला नव्हता. ह्याचे करून चालणार नव्हते. दहशतवादी-नक्षलवादी अँगलनेही तपास करावा लागणार होता... दहशतवादी इतक्या आतवर, छोट्या शहरात स्फोट करतील, ही शक्यता नव्हतीच. पण नक्षलवादी अँगल टाक्याचालण्यासारखे नव्हते... नक्षलवादी आणि आमचा संबंध?... वै काहीतरीच काय? साहु कुटुंबियांनी अँगावर पडलेले झारूळ झटक्यावै तशी ती शक्यता झटकून दिली. त्यामुळे पोलीस आता कौटुंबिअँगलने विचार करू लागले. साहु कुटुंबाचा कोणी श्रू आहे काय खानदानी वैर वगैरे?... तसा चार-पाच जणांना पोलिसांनी उचलावै पण पोलिसी खाक्या दाखवूनही काहीच निष्पत्र झाले नाही. इतक्या माहिती आली की, स्फोटात गंभीर जखमी झालेली रिमा नवविवाहिता आता शुद्धीवर आलेली आहे आणि पोलिसांना स्टेटेंट देण्याच्या स्थितीत आहे. पोलिसांनी लागलीच तिथे धाव घेतली. एपासल कुरियरने आले होते. ते खोलताना स्फोट झाला... रिमा तपासाला महत्त्वाची दिशा दिली. कारण तोवर तपास अधिकाऱ्यांनी असे काही कुरियर आले होते, याची माहिती असण्याचे काही काळ नव्हते. पोलीस आणि फारेन्सिक तज्ज्ञांनी कीचनमधून गोळा केलेली सामग्री आता काळजीपूर्वक पहायला सुरुवात केली. होय, सापडले पासल ज्या कार्टूनमधून आले होते, ते कार्टून छिन्न-विछिन्न अवरस्त्वे सापडले. स्फोटाने त्याचे रुपडे साफ पालटून टाकलेले होते. तरी पोलिसांनी पासल पाठवणारी कंपनी शोधून काढली. रिमाने सांगित होते की, पासल रायपूरहून आले होते आणि अमूक अमूक कुरियर कंपनीने पोहोचते केले होते... पोलिसांचे पथक रायपूरला रवाना झाला. आणि छोट्याशा कुरियर कंपनीच्या दारात पोहोचले. पण तिथे चौकीकरूनही हाताला काहीच लागले नाही. कुरियर कंपनीच्या तर्कार्यालयात सीसीटीव्ही कमेरा नव्हता. त्यामुळे पासल कोणी पाठवणी ते समजू शकत नव्हते. कुरियर कंपनीने पासल पाठवणार्याचा पाठ नोंदवलेला होता. पण तो पत्ता बोगस निघाला. पत्ता नोंदविणार्याचे नसापडले. एस.के. सिन्हा. पण ज्याअर्थी पत्ता बोगस होता, त्याअनावही बोगसच असणार!...

यणाच्या अडचनाचा साडवपूक करण्यासाठा उपाययाजना करण्याच्या सूची आमदारांनी यावेळी केल्या. प्रारंभी शाळा परिसरात वृक्ष लागवडीचा समाप्त आ. पवार यांच्या हस्ते करण्यात आला. कार्यक्रमाच्या प्रास्ताविकातून संयोज

व खिचडे यांनी मुख्याध्यापकांची कार्यशाळा घेण्याचा उद्देश उतका येथील परिसरातील बाला उपक्रमातून केलेल्या काम

विषद केली. यावेळी महेश पाटील, अभिनव गोयल यांचीही समर्थोचित भाव झाली. कार्यक्रमाचे सुत्रसंचलन व आभार प्रदर्शन कमलाकर सावंत यांनी केला कार्यक्रमासाठी तालुक्यातील सर्व शाळेचे मुख्याध्यापक ग्रामस्थ मोठ्या संख्या उपस्थित होते.

मित्राचा खून करणाऱ्या इसमाला...

लखन याचे पोटात व पाठीवर चाकूने मारून गंभीर जखमी केले होते त्यास सरकारी दवाखाना लातूर येथे उपचारासाठी शरीक केले असता उपचारादरम्यान मरण पावला. दरम्यान सदरचे प्रकरण मा. जिल्हा व राज्याधीश डॉ. पी. राणी यांचे समोर चालले. सदर प्रकरणात एकूण ५ साक्षीदाराच्या जबानी नोंदवण्यात आल्या. प्रत्यक्ष दर्शी साक्षीदारांच्या जबान वरून आरोप सिद्ध झाल्याने आरोपी नामे अब्दुल महेबूसाब यश्यद यज जन्मठेपे व १० हजार रुपये दंड अशी शिक्षा सुनावण्यात आली. सरवर पक्षातर्फे जिल्हा सरकारी वकील संतोष वसंतराव देशपांडे यांनी काम पाहिं तसेच समन्वयक व पैरवी अधिकारी महिला पोलीस हवलदार एस.आर.कोरे व पोलीस हवलदार कासार यांनी कामकाज पाहीले.

आंतरराष्ट्रीय चित्रकार रॉबी डिसिल्व

प्रिस्तोफर रॉड्रीग्ज, जेष चित्रकार ताठ जाहिरात क्षेत्रातील सुभाष गोंधारे जेष चित्रकार फिलिप डिमेलो आणि साहित्य कला अकादमी पुरस्कार विचार जेष शिल्पकार सचिन चौधरी या या विविध क्षेत्रातील मान्यवरांना शब्दसुमानांनी दिवनगतांना श्रद्धांजली वाहिली. या सभेस अखिल भारतीय साहित्य संमेलनाचे अध्यक्ष तथा जेष साहित्यिक फादर फ्रान्सिस दिब्रियांनी आजारी असल्याने फोनवरून आशीर्वाद दिले आणि श्रद्धांजली सभेचे निमित्ताने सुप्रसिद्ध जेष लेखिका विणा गव्हाणकर यांच्याकडून मिळाले मार्गदर्शन तथा उपस्थित मान्यवरांकडून आलेल्या सूचनेनुसार वसईत दिवंगी रॉबी डिसिल्वा यांच्या नावाने वसईत साहित्य व कला दालन उभारण्यासाठी सर्वांच्या सहकर्यानी प्रयत्न करण्यात येतील अशी महिती आयोजक समिती सुभाष वर्तक यांनी दिली. तसेच वसई विरार महानगर प्रकार संघाचे अध्यक्ष आणि कोकण मराठी साहित्य परिषदेच्या वसई शांतेचे अध्यक्ष अनिलराज

काहीएक संबंध नसल्याचे तपासाअंती सिद्ध झाले...आता मार्च मरी उलटला. मीडियाने प्रकरण लावून धरले. पोलिसांवरचा दबाव वाढला. शेवटी मुख्यमंत्री नवीन पटनायक यांनी ताण कमी करण्यासाठी प्रकरण सीबी सीआयडीकडे सोपवले. सीबी सीआयडीने ब बनविण्यासाठी माहीर असलेले रेकार्डवरील गुन्हेगार उचलले. फटके खाऊनही कोणीही कबूल होईना. उलट या धंद्यात नव कोणीतरी भाई आला असावा, असे त्यांना वाटत होते... एप्रिल महिना आला. पोलीस, सीबी सीआयडी अंधारात चाचपडत होते. साहु कुटुंबियांचीही माहिती काढली. हे कुटुंब अगदी क्लीन होते. पोलिसांना समजेना की, आता तपास कसा पुढे न्यावा ?...इतक्या एक विचित्र गोष्ट घडली. बालांगिर पोलीस अधीक्षकांना एक निन पत्र आले. या पत्रात स्फोटाबाबत भाष्य करण्यात आले होते. निरपराध्यांना सोडा. बाम्बस्फोट घडविणारी साहु कुटुंबातीलच व्याप्त आहे. फमिलीत प्रापर्टी डिस्प्यूट आहे. हे पत्र आल्यावर पोलिसांना बैठक घेतली. हे पत्र उघड न करण्याचा निर्णय घेण्यात आला. खबरींचे जाळे साहु कुटुंबियांवर सोडण्यात आले. खबरींनी मार्गी आणली. काहीएक प्रापर्टी डिस्प्यूट नाहीये...मग, हे पत्र कोणी पाठले ? कोणीतीरी खोडसाळपणा केला की, खरोखरच कुठेतरी पाणी मुगले ? पोलीस आता कोणताही चान्स सोडू शकत नव्हते. नव्हे, परवडणारे नव्हते. जसजसे दिवस पालटत होते, गुन्हेगार कायद्यानुसार कचाट्यातून अधिकाधिक दूर जात असल्याचा भास निर्माण होत होते. आणि त्यामुळे पोलिसांची झोप उडालेली होती. पोलिसांनी पुन्हा बैठक घेतली. आता नवा डाव खेळण्याचे ठरले. आतापर्यंत साहु कुटुंबियांपासून लपविण्यात आलेले ते पत्र पोलिसांनी आता उक्त करण्याचे ठरवले. त्यांनी रविंद्रकुमार साहु आणि संयुक्ता साहु या पत्र पत्नीला बोलावून घेतले व ते पत्र त्यांना दाखवले. दोयांनीही ते वाचले. पत्र इंग्रजीत लिहिलेले होते. पण पत्राची भाषा ही साहु नव्हती तर शानदार होती. पल्लेदार इंग्रजीतून कोणीतरी पोलिसांनी तपासाची दिशा दाखवित होते. इतकं चांगलं इंग्रजी कोणाचं उशेकले ? पती-पत्नीला प्रश्न पडला. ते विचार करू लागले. दोयां प्राध्यापक होते. त्यामुळे त्यांचे मेंदू हुशार होते. तरीही पतीका काहीच धागा हाती लागला नाही. पण पत्नी संयुक्ता साहुला काही जाणवले. तिने ते पत्र पुन्हा मागवून घेतले व ती ते व लागली...पीवशीर्सऱ्यांप्रकार सोहश किंशशर्ली...हे वाक्य तिला कशली तरी आठवण करून देत होते...ती पोलिसांना म्हणाली, अशा प्रकारा शब्दरचना मी पाहिलेली आहे. कोण बंग ?...ती आठवू लागले. पण आठवेना. पोलीस आता कान टवकारू लागले. प्राध्यापक नव्हते. जरा जोर द्या स्मरणशक्तीवर. आठवा. आठवेल...पोलीस बाबू प्रोत्साहन देत होते. त्यांना आता या प्रकरणात आशेचा किरण फैलावला होता...हो, आठवल ! आमच्या कालेजमध्ये एक इंग्रजी प्राध्यापक आहेत. ते अशाच प्रकारच्या पल्लेदार इंग्रजी वाक्यांचा वाचवत असतात. उदा. तेअशीर्सऱ्यांप्रकार सोहश किंशशर्ली...हे वाक्य त्यामुळे ते लक्षात राहिले होते. वाक्याशी साधार्थ साधथारे वाक्य पोलिसांना पाठविण्यात आलेले पत्रात होते. कोण आहेत हे महाशय ? पूंजीलाल मेहेर. भैनसा येथे ज्योति बिकास कनिष्ठ महाविद्यालयात इंग्रजी विषयाचे प्राध्यापक आहेत. माझ्यापेक्षा १३ वर्षांनी ज्युनिअर आहेत. मी कालेज जार्झेन केल्यावर त्यांची सिनियारिटी गेली आणि प्राचार्य पद माझ्याला आले. पण ते पद माझ्याकडे येऊ नये यासाठी जे काही आर्फ पालिटिक्स करायचे होते ते या महाशयांनी केले. सर्व हातखेंडे वापरामुळा बदनामही केले. पण सरकारने माझी सेवाज्येष्टता लक्षात घेतला हे पद दिले. संयुक्ता साहुंनी माहिती दिली. पण आर्फ पालिटिक्स ते किंतीही खेळले तरी पार्सल बाम्ब पाठवण्यासारखे कृत एक प्राध्यापक करू शकणार नाही! संयुक्ता साहुंनी आपले सहकार्याची बाजू घेतली...ते आमच्यावर सोडा !...पोलीस अधिकारी आहेत...पोलीस पथक आता थेट मेहेर यांचे घर गारू पाहत होती. मंद यांच्या मानगुटीवर बसायला किंतीसा वेळ लागणार होता ?... थांबा !...घाई करू नका. अनुभवी पोलीस अधिकारी आता सरसावले. हे प्राध्यापक आहेत. तसेच कालेजचे माजी प्राचार्य राहिलेले आहेत. बहर्ईट कालर आहेत. त्यांना इतक्या पुराव्यावरून उचलता येणार नाही. तपास फसला तर हे प्रकरण भला शेकेल पोलिसांवरती !...अनुभवी पोलीस अधिकारी आता तपास लीड करू लागले. पार्सल रायपूरहून आले. ज्या दिवशी ते रायपूरमुळे

राकड याच्या सदशाच वाचन डराक फूट्याडा याना कल. वावध क्षत्रात अनेक मान्यवरांच्या उपस्थितील या श्रद्धांजली सभिचे दोन्ही समितीर आयोजन करणारे समीर मुभाष वर्तक यांनी सूत्रसंचालन तथा प्रासारामैकंडी डावेर आणि फारूक मुळा यांनी उपस्थितीचे आभार मानले.

खेडा प्रकरणातील ते आरोपी परभणी...

या प्रस्तावावर सुनावणी होवुन पाथरीचे उपविभागीय अधिकारी उपविभागीय दंडाधिकारी दर्शन निकाळजेयांनी रामचंद्र नामदेव आम्ले, दर्शन रामभाऊ आम्ले यांना परभणी, बीड जालना जिल्ह्यातुन एक वर्षासाठी हह केल्याने गुन्हेगारी पृत्रितिच्या लोकांवर वचक निर्माण झाली आहे.

भिंवंडीत बनावट नोटा बनविणारी.

वय ३२ यास ताब्यात घेत त्याच्या ताब्यातून एक लाख किमतीच्या
 ५०० दराच्या बनावट नोटा जस करीत त्यास ताब्यात घेत चौकशी दरम
 त्याचे साथीदार मोहम्मद शाफिक अशफाक अहमद अन्सारी वय ३५.
 चेतन एकनाथ मेस्त्री वय ४१ यांना अटक करीत त्याच्या ताब्यातून १ ल
 ११ हजार ५०० किमतीच्या ५०० रुपये दग्धाच्या नोटां सह बनावट न

१९ हजार ५०० किमताच्या ५०० रुपय दराच्या नोटा सह बनावट न
बनविण्यासाठी लागणारे लॅपटॉप, प्रिंटर, लॅमिनेटर, तयार करण्यासाठी लागण
सॉफ्टवेअर प्रिंटिंग चे कागद अर्धवट प्रिंट केलेल्या रु ५०० व १०० दराचा
नोटा असा एकूण २ लाख ७० हजार ६८० रुपयांचा मुद्रेमाल हस्तगत करा
तिही आरोपी विरोधात विविध कलमान्वये गुन्हा दाखल करीत न्यायालय
हजार केले असता २८ सप्टेंबर पर्यंत पोलीस कोठडी ठोठविष्णात अ
आहे .या मध्ये विशेष म्हणजे चेतन एकनाथ मेसी हा कॉम्प्यूटर सायन्स्स
विषयात पदवीधर असून त्याने युट्युब वरील बनावट नोटा बनविण्यात
विहीओ बघून हा प्रयत्न केला असल्याची माहिती पोलीस उपायुक्त यो

चब्हाण यांनी दिली.

लातूरमध्य गावठा परस्टल, चार जिवत...
हुसेन शेख, वय २८ वर्ष, राहणार- हुसेन कॉलनी, इंडिया नगर, लातूर
असे असल्याचे सांगून पथकाने त्यांच्या ताब्यातील कारची झडती घेते
असता कारचे डेंशबोर्डच्या काळ्यात एक गावठी पिस्टल व त्यामधील मौऱी
मध्ये चार जिवंत काडतूस व एक पिस्टल सारखे दिसणारे लाइटर मिळून आ
ताब्यात घेण्यात आलेल्या इसमांना त्यांनी बाळगलेल्या पिस्टल च्या परवर
बाबत विचारपूस केली असता त्याने कसल्याही प्रकारचा परवाना नसल्ला
सांगितले. त्यावरून सदर इसमांना ताब्यात घेण्यात आले असून त्यांच्याका
सदरचा म्हेमाल आणि नमद कार पोलिसांनी जप्त केली आहे. अर्हा

पटनागढला पाठवण्यात आले, त्या दिवशीचे मेहेर यांचे मोबाईल लोकेशन ट्रॅस करा. ते कुरियर कंपनीत गेले असतील तर त्या दिवशीचे त्यिंचे मोबाईल लोकेशन रायपूर आढळले. पोलिसांनी मोबाईल कंपनीशी संपर्क साधला. १६ फेब्रुवारी २०१८ रोजी रायपूर येथील कुरियर कंपनीने पार्सल रिसिङ्ह केले. त्या दिवशी मेहेर कोठे होते? रायपुरात?...नाही, ते पटनागढ येथेच होते!...किमान त्यांचा मोबाईल पटनागढ येथेच होता. मोबाईल कंपनीने कळवले...पोलिसांच्या कपाळावर घाम जमा झाला. म्हणजे एक तर हे प्राध्यापक महाशय गुन्हेगार नाहीत आणि असलेच तर मुरलेले गुन्हेगार आहेत!...आत पोलिसांनी दुसऱ्या मार्गाने तपास सुरु केला. १६ फेब्रुवारीला मेहेर कालेजात आले होते काय?...नाही!...त्यांनी दांडी मारल्ल होती...ओके. आता १६ तारखेला हे महाशय पटनागढमधूम बाहेर पडले होते काय? पोलिसांनी परिसरातील सीसीटीव्ही तपासले आणि खबरीचे जाळे पेरले. ही कळृसी यशस्वी ठरली. प्राध्यापक महाशय हे त्या दिवशी सकाळी आपल्या बाईकवरून पटनागढ रेल्वे स्थानकात गेलेले आढळले. तिथून ते ट्रेनने रायपूर येथे गेलेले आढळून आले पोलिसांनी रायपूर परिसरातील सीसीटीव्ही तपासले. प्राध्यापक महाशय रायपूर येथे उत्तरून परिसरात फिरताना आढळून आले. त्यांच्या हातात एक पार्सल होते! आता पोलिसांनी प्राध्यापक महाशयांना उचलण्याची तयारी केली. ते मेहेर यांच्या घरी फौजफाटा घेऊन गेले. सोबत कुरियर कंपनीच्या कर्मचाऱ्यांना ओळख पेरेडसाठी घेऊन गेले. पूऱ्जीलाल मेहेर घरीच होते. पोलिसांना पाहताच, त्यांनी कांगावा सुरु केला. तो मी नव्हेच!...आता पोलिसांनी कुरियर कंपनीच्या कर्मचाऱ्यांना पुढे आणले. त्यांनी लगेच पुंजीलालला ओळखले. साहेब! हाच इसम त्या दिवशी पटनागढसाठीचे पार्सल घेऊन आला होता!...आत पोलीस पुढे सरसावले. त्यांनी रितसर अटक वारंट आणलेलेच होते घराची झडती घेतली गेली. लपटाप, पेन ड्राईव्ह, मोबाईल जस्त करण्यात आले. घराच्या अंगणात एका कचारापेटी स्फोटकांची दास्त थोडीफार आढळून आली. अधिक तपासात मेहेर यांचे कोणत्याही गुन्हेगारी/दहशतवादी/नक्षलवादी टोळीशी संबंध आढळून आले नाहीत. म्हणजे ते स्वतःच या गुन्हाचे मास्टर माईड होते. पण त्यांनी असे टोकाचे पाऊल का उचलावे? मेहेर हे कालेजचे प्राचार्य होते आपली हुक्मत गाजवत होते. पण वर्षभराव॒च संयुक्ता साहू कालेजात आल्या. त्या मेहेर यांच्या पेक्षा १३ वर्षांनी सिनिअर होत्या साहजिकच प्राचार्यपद साहू मडमकडे गेले. तसे घडू नवे व साहू मडमनी कंटाळून राजीनामा द्यावा यासाठी आवश्यक ते सर्व आफीस पालिटिक्स मेहेर यांनी करून पाहिले. पण साहू मडम ठामणे सव प्रसंगांना सामोरे गेल्या व त्यांनी प्राचार्य पद मिळवलेच! मेहेर यांचे अहंकार दुखावला गेला.

एका स्त्रीने आपल्याला मात द्यावी, याचा अर्थ काय? त्यांचे मेंदू आता संकूचित झाला. ते साहू मडमना प्रतिस्पर्धी मानू लागले व त्यांना संपविण्याचा बेत आखू लागले. त्यासाठीचे त्यांनी नेटवर जाऊन बाम्ब बनविण्याचे धडे घेतले. आधी एक छोटा बाम्ब बनवला व पटनागढ येथेच निर्जन स्थळी फोडून पाहिला. जमलं. मग, त्यांनी मोठा बाम्ब बनवला व ते पार्सल बाम्ब बनवायला शिकले. या प्रक्रियेत सात महिने त्यांनी घालवले. फेब्रुवारी महिन्यात साहू मडमच्या मुलाचे लग्न असल्याचे त्यांना समजले. त्यांना ही सुसंधी वाटली त्यांना लग्नाचे निमंत्रण होतेच. पण तिथे जाऊन बाम्ब फोडल्यास पकडले जाण्याच्या भीतीने त्यांनी पार्सल बाम्ब कुरियरने पाठवण्याचे ठरवले. त्यासाठी कुरियर कंपनी ही स्टॅंडर्ड न निवडता, छोटी कंपनी निवडली. मोठचा कुरियर कंपनीत सीसीटीव्ही कमेरे असतातच शिवाय पार्सल स्कॅन केले जाते. कचित उघडून आत काय आहे ते पाहिले जाते, हे समजल्यामुळे त्यांनी छोटी कुरियर कंपनी निवडली आणि पार्सल २२५ किलोमीटर अंतरावरील शहरातून पाठवले. म्हणजे पोलिसांचा संशय रायपूरमधील लोकांवर जावा!...

प्राध्यापक मंडळीचा मेंदू हा तल्लख असतो. त्यामुळेच एखाद्या विषयाचे आकलन त्यांना ताबडोत्तेब होत असते. या परमेश्वराने दिलेल्या विधायक शक्तीचा वापर मेहेर यांनी वैयक्तिक सुडापेटीचा विध्वंसक कारवाईसाठी वापर केला. पण यातून निष्पत्र काय झाले? दोन निष्पाप जीव हक्कनाक गेले. एक नवविवाहिता लग्नानंतर पाच दिवसांतच विधवा झाली. एक हसते खेळते घर उद्दूस्त झाले. साहू दायर्याचा एकूलता एक कमवता मुलगा जीवानिशी गेला...पोलिसांनी मेहेर याला अटक केली. त्यानेच पोलिसांना ते निनावी पत्र पाठवल्याचे मान्य केले. तिथे त्याची अतिहुशारी त्याला नडली. पण हे चांगलेच घडले. कारण त्यामुळेच पोलीस मेहेरपर्यंत पोहोचू शकले...

विचारगूस कल्यानतर सदर आरापा क्रमाक १ यान त्याच्या इतर साथादागामपत्र
एमआयडीसी,लातूर पोलीस ठाण्याच्या हडीमध्ये पोकलेन मशीनचे ब्रेक
चोरल्याचे व तसेच बार्शी रोडवर घरफोडी केल्याची कबुली दिलेली आहे

अवैध शक्ति बालगल्याप्रकरणी स्थानिक गुन्हे शाखेचे पोतीस अमलदार माधव बिलापटे पोतीस नाईक ब.न. ९०५ यांच्या फिर्याद वरून एमआयडीसी पोलीस ठाणे, लातूर येथे गुन्हा दाखल करण्यात आले आहे. सदरची कारवाईत स्थानिक गुन्हे शाखेचे पोतीस निरीक्षक गजानन भाततलवडे यांच्या नेतृत्वात पोलीस अमलदार अंगद कोतवाड, राम गवारे, संपत फड, माधव बिलापटे, राजू मस्के नितीन कठरे, जमीर शेंख यांनी सहभाग घेतला होता.

होण्यासाठी प्रयत्न करणार असल्याचे सांगून जिल्ह्यात क्रिकेट या खेळासाठी स्टेडियम उभा करणार असल्याचे मानस त्यांनी व्यक्त केले. आपण फिट राहिलो तर आपला देश फिट राहणार आहे. यासाठी जिल्ह्यातील सर्व सामान्यांनी प्रत्येक दिवशी एक तास आपल्या फिटनेससाठी दयावा असे आवाहन त्यांनी केले.

अध्यक्ष पदावरुन मार्गदर्शन करताना स्वातंत्र्य सेनानी तथा जेट पत्रकां
जीवनधर शहरकर गुरुजी म्हणाले की, आपला देश सटूढ करण्यासाठी प्रथम
ग्रामीण भाग सुधाराला पाहीजे. प्रत्येक व्यक्तीने ग्रामीण भागातील स्वच्छतेकडे
लक्ष डेऊन काम करण्याचे आवाहन केले.यावेळी जिल्हाधिकारी पृथ्वीराज
बी.पी., पोलीस अधिक्षक निखील पिंगळे, प्राचार्य सिद्राम डोंगरगे, श्रीमती
स्वाती जाधव यांनी आपआपले मनोगत व्यक्त केले. प्रारंभी मान्यवरांच्या
हस्ते हुतात्मा स्मृति स्तंभास पुष्पचक्र अर्पण करण्यात येऊन दिपरञ्जवलन
करून कार्यक्रमाची उद्घाटन करण्यात आले. तसेच स्वातंत्र्य सैनिक जीवनधर
शहरकडे गुरुजी ब लतीगम सोनारके यांचा खास्ताप मध्याकू शंगाए यांत्यां

राहरकर गुरुजा व बळाराम सानटक वाचा खासदार सुधाकर त्रिशूला याच्ये
हस्ते शाल व श्रीफळ देऊन सत्कार करण्यात आला. यावेळी जिल्हाधिकारी
पृथ्वीराज बी.पी. यांनी फिट इंडिया प्रतिज्ञाचे बाचन केले. तसेच विद्यार्थी
विद्यार्थीनीनी कवायतीचे सादीकरण केले. यावेळी डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर
यांच्या पुतळ्यास खासदार सुधाकर श्रृंगारे व मान्यवरांच्या हस्ते पुष्पहात
अर्पण करण्यात येऊन फिट इंडिया क्रिडम दौडला हरी झेंडी दाखवली
सदीरल दौड हुतात्मा स्मृति स्तंभ टाऊन हॉल येथै शिवाजी चौक मार्गे
जिल्हा क्रीडा संकूल येथे जावून समारोप करण्यात आला. या क्रिडम दौड
मध्ये विद्यार्थी, विद्यार्थीनीनी उत्सुकृतपणे सहभाग नोंदवला. या कार्यक्रमाचे
सुत्रसंचलन व्यक्टेश हालींगे, प्रस्ताविक कु.साक्षी समेया तर आभास
डॉ. संजय गवई यांनी मानले

